DEN danske STJERNE

Juni 1974 · 123. Årgang · Nummer 6

Lydighed —
Himlens første lov

AF S. DILWORTH YOUNG

Fra De halvfjerds første Råd

For mange år siden deltog præsident Charles W. Penrose fra Det første Præsidentskab i et nadvermøde i Richards Ward i Salt Lake City. Lige før mødet begyndte, gik præsident Penrose op imod forhøjningen sammen med biskoppen. Cirka halvvejs oppe standsede han, vendte sig mod biskoppen, og spurgte ham: „Hvem har anbragt det skilt der?" Det skilt, var en plakat, som var anbragt på forsiden af talerstolen, på plakaten stod:

Orden er Himlens første lov.

Biskoppen vidste ikke, men antog, at skiltet var blevet anbragt af en af hjælpeorganisationerne. Der blev ikke sagt mere. De fortsatte mod forhøjningen, og mødet begyndte rettidigt.

Jeg ved ikke hvilket emne præsident Penrose havde til hensigt at tale over, da han ankom til kirken, men da han rejste sig for at tale, sagde han, at orden ikke er Himlens første lov, men at lydighed er. Han brugte de næste 45 minutter til at præsentere en logisk rækkefølge af eksempler og skriftsteder for at bevise sin påstand. Det, som især gjorde indtryk på mig der dengang kun var en dreng, var, at der gennem lydighed kan herske orden medens der uden lydighed ikke vil være nogen orden, men derimod kaos.

Vi kender alle åbenbaringen som Araham fik vedrørende Gud Herrens hensigter:

Og der stod en imellem dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem. (Abr. 3: 24-25)

Vi har lært, at hvis vi skal kunne adlyde Herren, må vi adlyde hans tjenere. Enhver præsiderende myndighed skal adlydes i retfærdighed, i det omfang han præsiderer. Og således er det klart, at vi adlyder kirkens præsident, stavspræsidenten, grenspræsidenten og kvorumspræsidenten, hver i deres kaldelses område.

Indholdsfortegnelse

Det inspirerende budskab: Lydighed — Himlens første lov, ældste S. Dilworth Young 222
Joseph Smiths storhed og hans bemærkelsesværdige åbenbaring, Jerry C. Roundy 225
Mumierne fra Nauvoo, W. Ralph Odom 234
Opdagelser — Interessante oplysninger for sidste dages hellige 231
Usædvanlige historier fra vore apostles liv 236
Drømmen, Sipuau J. Matuauto 243
En forståelse om, hvem vi er, giver selvagtelse, præsident Harold B. Lee 245
Kvindens rolle er den største ære, præsident N. Eldon Tanner 251
Belønningerne, velsignelserne, løfterne, præsident Spencer W. Kimball.................................. 256

Børnenes sider

Hvilken smuk og yndig morgen 41
Fra ven til ven 42
Tiende-velsignelser 44
Den første martyr 46
Bare for sjov 48

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Juni 1974
123. Årgang · Nummer 6

LAYOUT
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

PRINTING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT
6 numre .... d. kr. 15.00
12 numre .... d. kr. 30.00
I løssalg pr. nr. . . . . d. kr. 3.00
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Joseph Smiths storhed og hans bemærkelsesværdige åbenbaring

AF JERRY C. ROUNDY
Illustreret af Nina Grover

For at forstå Joseph Smith er det nødvendigt at se på hans åndelige og fysiske karaktertræk. Parley P. Pratt, som kendte profeten personligt, giver denne beskrivelse:

Præsident Joseph Smith var høj og flot af bygning, stærk og virksom; han var lys i huden, havde lyst hår, blå øjne, kun lidt anlæg for skæg, og han udtrykte en sådan særegenhed, at éns øjne uvilkårligt søgte ham, og man blev aldrig træt af at betragte ham. Hans ansigtsudtryk var mildt, han var nem at tale med, udstrålede intelligens og menneskekærlighed; blandet med et udtryk af interesse og et ubevidst smil, eller en munterhed, der frigjorde det for al tungsindighed; der var noget ved hans rolige øjnne og besindige gennemborende blik, det var som om han vilde se de dybeste afgrunde i det menneskelige hjerte, stirre ind i evigheden, betragte Himlen og forstå alle verdener.

Han besad en storslået frimodighed og selvstændighed; hans manerer var ligefremme og fortrolige; hans irettesættelser var voldsomme; hans gavmildhed uendelig som havenes dyb; hans intelligens var almen og hans sprog afslørede virkelig store talegaver, hvilket var særegent for ham, han talte ikke noget afpudset eller studeret sprog – smigrede ikke – eller talte kunstigt forfinet; han havde en medfødt evne til at tale let og overstrømmende om en bunke emner på forskellige måder. Han interesserede og opbyggede mennesker, mens han på samme tid underholdt og morede dem, når de lyttede til ham; og ingen, som lyttede til ham, blev nogensinde trætte af at høre ham tale. Jeg har set ham holde en forsamling af villige og ivrige tilhørere bundet i mange timer, og det i. kulde eller solskin, regn eller blæst, mens de i det ene øjeblik lo og i det næste græd. Selv hans mest bitre fjender måtte for det meste overgive sig, når han først havde fanget deres opmærksomhed . . .

Kort sagt, var hans personlighed en vidunderlig sammensætning af Daniels og Kyros'. Han havde Daniels begavelse, visdom og hengivenhed og den var sammensat med en frimodighed, mod, mådehold, udholdenhed og gavmildhed som den Kyros havde. Og hvis han, istedet for at lide en martyrs skæbne, var vokset til mands modenhed og alder, ville han, med de kræfter og evner, som han var begavet med, have revolutioneret verden i mange henseender, og han ville have ladet et navn, som var forbundet med mere storslåede og ærefulde handlinger end hidtil var sket for dødelige, gå i arv til efterkommere. (**The Historical Record,** vol. 7 [January 1888], siderne 575-76)

Adam var det første medlem af Kristi kirke her på jorden og den første højpræst efter Guds Søns orden. Adam fik af Gud overdraget nøglerne til at forvalte den guddommelige frelsesplan for andre, hermed også alle hans efterkommere til den sidste generation. Det er gennem Adams myndighed at enhver åbenbaring, som henviser til Kristi evangelium, var og skal åbenbares. Profeten Joseph sagde:

„Adam holder nøglerne til tidernes fyldes uddeling; alle tiders uddeling er blevet og vil blive åbenbaret gennem ham, fra begyndelsen og indtil Kristus og fra Kristus til afslutningen af de uddelinger som skal åbenbares." (Joseph Smiths lærdomme, side 185-87)

Endvidere gjorde han det klart, at når som helst noget princip eller nogen lærdom i evangeliet bliver åbenbaret til mennesker på joden, åbenbares det fra Himlen gennem Adams magt og myndighed (Samme kilde)

Dette princip betyder, at når som helst nogle af præstedømmets nøgler skal åbenbares fra Himlen, bliver de åbenbaret under ledelse af Adam. Da Johannes Døberen gengav Det aronske Præstedømme, handlede han under ledelse af Peter, Jakob og Johannes; men de handlede under ledelse af Adam. Afsnit 128 i Lære og Pagter er et kort referat af evangeliets gengivelse, og her opregner profeten nogle af de begivenheder som fandt sted. I vers 20 siger han:

„Og atter, hvad hører vi? Gode tidender fra Cumorah! Moroni, en engel fra himlen, forkynder profetiernes opfyldelse – fremkomsten af en bog. Herrens røst i ørkenen i Fayette i Seneca County forkynder, at de tre vidner vil bære vidnesbyrd om bogen. Mikaels røst på bredderne af Susquehanna floden, da han afslørede djævelen, der åbenbarede sig som en lysets engel. Peter, Jakob og Johannes's røst i ørkenen mellem

Joseph Smiths storhed og hans bemærkelsesværdige åbenbaring

Harmony i Susquehanna County, og Colesville i Broome County ved floden Susquehanna, der forkyndte, at de var i besiddelse af nøglerne til riget og til tidernes fyldes uddeling!“

Ud fra dette fremgår det, at Mikael, som profeten Joseph Smith sagde var den samme som Adam, var tilstede, for at forhindre djævelen i at stå i vejen for Guds plan. Da Peter, Jakob og Johannes kom for at gengive Det melkisedekske Præstedømme var Adam tilstede.

Adam står som den første i evangeliets plan og præsiderer over alle evangeliets uddelinger samt over den store konference i Adam-ondi-Ahman, som vil finde sted før Kristus, i sin herlighed, kommer til syne i skyerne for hele menneskeheden. Der vil hver profet, som har virket for menneskeheden, aflægge rapport til Fader Adam, som så igen, på alles vegne, vil aflægge rapport til Frelseren. Joseph Smith var den profet, som kom til at forvalte alle de nøgler, som har været hos profeterne fra Adams tid og til hans egen tid, fordi han var valgt til at lede tidernes fyldes uddeling.

Joseph Smith var forudordineret til denne vigtige kaldelse. Han var, i nogen grad, også bekymret over denne forudordination, for han sagde engang, „Brødre, bare jeg for Gud kunne fortælle jer, hvem jeg er! Bare jeg for Gud kunne fortælle jer, hvad jeg ved! Hvis jeg gjorde det, ville I kalde det blasfemi, og der er mænd, på denne forhøjning som ville slå mig ihjel, hvis jeg fortalte det.“

(Orson F. Withney: **Life of Heber C. Kimball,** side 322)

I 14-års alderen udviste denne dreng så stor tro, at han fik det privilegium, at modtage den største åbenbaring, som nogensinde er blevet nedskrevet i skriften. Denne unge mand fik det privilegium, ikke alene at se den store Jehovah, som de gamle profeter havde talt med, vise sig for

ham, men også Faderen kom til stede, Faderen der for os er kendt som Elohim. Han mødte Faderen, ansigt til ansigt, og Faderen talte til ham og præsenterede sin Søn. I nogle kommentarer til dette siger præsident Joseph Fielding Smith:

„Alle åbenbaringer siden faldet, er kommet gennem Jesus Kristus, som er Det gamle Testamentes Jehova. Overalt i skriften, hvor Gud er omtalt, eller hvor han har vist sig, var det Jehovah, som talte, han talte til Abraham, Noah, Enok, Moses og alle profeterne. ... Faderen har aldrig, direkte og personligt, taget sig af menneskene siden faldet, og han har kun vist sig for at præsentere og bære vidnesbyrd om Sønnen. (**Doctrines of Salvation** [Bookcraft: 1954], 1. bind side 27)

Den første åbenbaring var imidlertid kun indledningen til besøgene fra den anden side af sløret, hvilke Joseph skulle modtage i løbet af sit 38 år korte liv. Fire år efter at han var blevet besøgt af Faderen og Sønnen, blev han besøgt af en gammel profet, som tidligere havde levet på det amerikanske kontinent, og denne præsenterede sig selv som engelen Moroni. Den 15. maj 1829 blev Joseph Smith og Oliver Cowdery så besøgt af en anden af de gamle profeter, Johannes Døberen, som overdrog dem Det aronske Præstedømme; og indenfor en måned blev de besøgt af Peter, Jakob og Johannes, som overdrog dem Det melkisedekske Præstedømme. Ved disse lejligheder, var

Adam til stede og hindrede djævelen i hans forsøg på at forhindre overdragelsen af præstedømmet.

Da Kirtland Templet var færdigt og indviet, havde Herren et sted, hvor han kunne komme og gengive andre nøgler, henhørende til evangeliet. Den 3. april 1836 blev Joseph Smith og Oliver Cowdery besøgt af Kristus, som godkendte templet; derefter viste tre andre af de gamle profeter sig og overdrog nødvendige evangeliske nøgler. Den store profet, Elias, som Joseph Fielding Smith siger er Noa (se *Answers to Gospel Questions* (Deseret Book Co.: 1957), 3. bind side 138), kom til stede og overdrog Abrahams uddelings nøgler på deres hoveder, eller med andre ord, som ældste Bruce R. McConkie siger i *Mormon Doctrine* (2nd ed. Bookcraft 1966), side 219), nøglerne til celestialt og polygamt ægteskab. Den pagt, hvorved mænd og hustruer kunne blive evigt forenede, fandtes igen på jorden.

Efter dette syn viste den store Moses sig, ham der havde ført Israels børn ud af trældom, og overdrog på Josephs og Olivers hoveder nøglerne til Israels indsamling og til at føre de ti stammer fra nordenland. Joseph havde nu myndighed til at sende missionærer ud over hele jorden for at begynde indsamlingen af Herrens udvalgte i disse sidste dage.

Så snart Moses havde trukket sig tilbage; viste profeten Elias (Elijah), som var optaget til Himlen i en ildvogn, sig og overdrog dem magten til at besegle hustruer til mænd, mænd til hustruer og børn til forældre, indtil hele den menneskelige race var beseglet tilbage til fader Adam. Skønt den første Elias havde overdraget dem nøglerne til celestialt ægteskab, blev nøglerne til at besegle, og alle andre ordinanser til evangeliet, overdraget af den anden Elias (Elijah). Disse nøgler gav også myndighed til at begynde arbejdet for de døde. Med denne myndighed som Joseph nu havde, kunne han begynde at se bag sløret og udføre stedfortrædende ordinanser, som kunne åbne døren til frelse for afholdte forfædre, som havde levet på jorden og var døde uden mulighed for at høre evangeliet. *Kan I nu* begynde at se storheden i Joseph Smiths mission? Hver af disse profeter må kun have haft nogle få af evangeliets nøgler. Nu havde han modtaget alle de nøgler som nogensinde havde været på jorden.

På dette tidspunkt i sit liv, var Joseph Smith blevet så vant til at se bag sløret, at det næsten var en daglig begivenhed. Da han og Sidney Rigdon, i far Johanson's hjem i Hiram, Ohio, havde det privilegium at få den åbenbaring, der er kendt som afsnit 76 i Lære og Pagter, var han så vant til Herrens ånd, at han ikke faldt om af udmattelse ligesom Moses gjorde, da han talte med Gud (Mos. 1:9-10) og som han selv havde gjort efter den første åbenbaring. Faktisk

ser vi lidt af Joseph humoristiske sans i dette tilfælde. Efter at synet var slut, var Sidney fuldstændig udmattet, og var nødt til at ligge ned på sofaen. Idet Joseph lagde mærke til Sidneys bleghed, bemærkede han, med et smil: „Tja, broder Sidney er ikke så vant til det, som jeg er." (*Juvenile Instructor,* 27 årg. (15. maj), siderne 303-4)

Første gang Moroni viste sig for Joseph Smith var den 21. september 1823. Det var indledningen til et meget snævert lærer-elev forhold mellem Joseph og Moroni, som skulle

strække sig over fire år, hvor Joseph fra at være uuddannet dreng fra landet endte med at blive en Guds profet og uddannet dertil af en engel. Det er sandt, at denne profet kun tilbragte lidt tid i et klasseværelse — men han var ikke uuddannet. Han tilbragte fire år i evighedens skole, undervist af lærde mænd fra Guds trone.

skønt han ikke fik lov til at tage dem op fra deres gemmested. I fire af disse besøg gentog englen den samme besked til Joseph.

I løbet af den fire år lange forberedelses tid modtog Joseph ikke kun oplysninger fra Moroni, men også fra andre. Georg Q. Cannon sagde, at Joseph konstant havde besøg af engle. I et brev som profeten skrev til John Wentworth, sagde han: „Efter at have modtaget besøg af mange af Guds engle, som afslørede det storslåede og vidunderlige ved de begivenheder som skulle finde sted i de sidste dage, overleverede Guds engel optegnelserne i mine hænder om morgenen den 22. september 1827." (*Documentary History of the Church,* 4. bind side 537)

I løbet af den nat, hvor Moroni første gang viste sig for Joseph, kunne gentagelsesprincippet ikke være blevet bedre illustreret. Englen som viste sig tre forskellige gange, tilbragte hele natten med at belære Joseph om de ting han havde behov for at vide angående guldpladerne og fremkomsten af Mormons Bog. Næste dag viste Moroni sig igen ude på marken, hvor Joseph arbejdede sammen med sin far. I dette besøg instruerede englen ham om at begive sig til Cumorah højen. Der mødtes de to igen, og Joseph fik lov til at se pladerne,

Da Joseph gik til Cumorah højen første gang og fik tilladelse til at se pladerne, troede han, det var muligt straks at tage dem med sig hjem. Han tænke til og med på, hvad han kunne gøre med sådan en guldklump. Herren kendte imidlertid menneskers skrøbelighed og søgte at styrke den unge profet ved at give ham et syn om, hvad der kunne blive ham til del, hvis han ville være trofast; på den anden side viste han ham også, hvad der ville blive hans løn, hvis han svigtede. Oliver Cowdery beretter, hvad der skete mens Joseph blev undervist af englen, „ . . . Himlene åbnedes og Herrens herlighed skinnede om os og hvilede på ham. Mens han således stod stirrende og beundrende, sagde englen, ,Se,' og mens han talte således så Joseph mørkets prins omringet af sin utallige skare af fæller. Alt dette passerede forbi hans øjne, og det himmelske sendebud sagde, ,Alt dette er vist, det gode og det onde, det hellige og det urene, Guds herlighed og mørkets kræfter, for at du herefter kan vide, at der er to magter, og for at du aldrig skal blive påvirket eller overvundet af den onde.' " (*Messenger and Advocate,* 2. årg. no. 1 (Oktober 1835), side 198)

Det er ikke så almindeligt kendt, at Moroni kom endnu engang. Det skete på den samme dag i september året efter i 1824. På det tidspunkt må Joseph have været 18. Joseph fortæller os ikke ret meget om dette særlige besøg, men profetens mor skriver, I den beretning hun skrev om sin søn, nogle interessante enkeltheder om dette besøg på højen. Hun fortæller, at profeten gik til højen i den hensigt at tage pladerne med sig hjem, og at han virkelig også fik tilladelse til at tage dem op fra deres gemmested. Han mente, at det eneste krav, som

var nødvendigt for at få pladerne, var at holde Guds bud. Dette følte han, at han kunne gøre. Imellem disse krav, var et strengt påbud om ikke at lægge pladerne ned eller at slippe dem, før han kunne gemme dem på et sikkert sted. Men idet han tog dem og vendte sig for at gå, syntes han, at han lige først måtte skjule stenkisten samt se efter, om han måske skulle have glemt noget i den. Han lagde pladerne på jorden, og vendte sig om. Da han igen vendte sig for at samle dem op, var de væk. Den som nogensinde har mistet noget af stor værdi, vil kunne forestille sig, hvor bange den unge mand blev. Han begyndte rædselslagen at bede, hvorpå englen viste sig for ham og revsede ham for hans forsømmelse. Han fik så igen tilladelse til at fjerne stenen som dækkede stenkisten og deri så han pladerne. Han var stadigvæk overbevist om, at han var klar til at tage pladerne fra højen, og i henhold til moderens optegnelser, „rakte han straks sin hånd ud for at tage dem, men i stedet for at få fat i dem, som han forventede, blev han smidt tilbage på jorden med stor voldsomhed. Da han igen rejste sig op, var englen borte, og han gik hjem, grædende af smerte og skuffelse." (Lucy Mack Smith: *History of Joseph Smith by His Mother,* (Bookcraft: 1958) side 84)
I et andet tilfælde, var den unge mand af sin far, Joseph Smith Senior, sendt i et ærinde til Manchester, som kun lå kort fra familien Smiths hjem. Joseph var længe om at komme hjem, og hans far undspurgte ham om grunden dertil. Den unge profet svarede, „Jeg har fået den strengeste irettesættelse, som jeg nogensinde har fået." Da hans far begyndte, at udspørge ham om hvem, der havde ret til at finde fejl hos ham, svarede han: „Stop, far, stop, det var Herrens engel. Da jeg passerede Cumorah højen, der hvor pladerne er, mødte englen mig og sagde, at jeg ikke var optaget nok af at arbejde for Herren; at tiden var inde, til at pladerne skulle komme frem; samt at jeg skulle tage mig sammen og gøre og lægge mig efter de ting, som Gud havde befalet mig." (*History of Joseph Smith by His Mother,* siderne 99-101)
Moroni viste sig ligesom andre profeter så ofte i løbt af disse fire år, for at instruere profeten, og for at berede ham, til hans mission. I 1827 var den tid kommet, hvor Joseph var tilstrækkeligt instruerer og opdraget så han kunne overdrages ansvaret for pladerne og arbejdet med at oversætte dem.

Forskellige personer viste sig for Joseph Smith for at hjælpe ham i forberedelserne til sin mission. Han modtog besøg af Faderen og Sønnen; Moroni; Johannes Døberen; Peter, Jakob og Johannes; Moses; Elias (Noa); Raphael (det er ikke klart hvem det er); Mikael (Adam); og Elias (profeten). John Taylor siger, at Joseph Smith ikke kun samtalede med Herren, „... men også med de gamle apostle og profeter; mænd som for eksempel Abraham, Isak, Noa, Adam, Set og Enok samt Jesus og Faderen, og også med de apostle som levede på det amerikanske fastland, såvel som med dem, der levede i Lilleasien." (*Journal of Discourses,* 21 årg. side 94)
I Wentworth brevet erklærede Joseph Smith, at han forud for modtagelsen af pladerne om morgenen den 22. september 1827, fik besøg af mange af Guds engle; og John Taylor erklærede endvidere, at da Joseph Smith

havde udviklet sig til en Guds profet, fik han besøg af Mormon, Moroni, Nephi og andre af de fordums profeter, som tidligere levede på det amerikanske kontinent. Disse besøgte ham og forklarede ham visse af evangeliets principper. (*JD,* 17. årg. side 374) Profetens mor sagde i sin bog, at familien ikke kunne få udført deres huslige pligter hurtigt nok om aftenen for derefter at kunne samles rundt om køkkenbordet og lytte til de historier, som Joseph Smith fortalte om de gamle nephitter og lamanitter. Hun sagde, at historierne var så livagtige og fyldt med detaljer om historie, kultur og religion, at det var lige som om profeten havde levet blandt disse gamle folk hele sit liv. Han må i panoramisk syn have set hele de nephittiske og lamanittiske generationers historie.

Joseph var istand til at give en så udemærket beskrivelse af apostlen

Paulus, at han må have haft besøg af Paulus. (*Joseph Smiths lærdomme,* side 214) Ved en anden lejlighed sammenlignede han sin broder Alvin med Adam og Set, idet han sagde, at han selv lignede dem meget. (DHC, 5. årg. side 347)

Hans fortrolighed med profeterne bevistes yderligere i en begivenhed, som fandt sted i 1834. Profeten ledte Zions Lejrs vandring til Missouri for at hjælpe de hellige med at gøre deres krav gældende på land og hjem, som pøbelen havde taget fra dem. Mens han en dag gik frem foran kompagniet, blev han set i samtale med en fremmed mand. Da han vendte tilbage til kompagniet, blev han spurgt om, hvem han havde talt med. Han fortalte, at det var Johannes åbenbareren, og at denne var på vej for at besøge de ti tabte stammer. (Fra Oliver Boardman Huntingtons dagbog. (1847-1900) Manuskript fra BYU biblioteket, 2. del side 162)

Profeten Joseph Smith havde fuldstændig overgivet sig til Herren, og var villig til at tjene ham til alle tider, for enhver pris og uanset risikoen. Han var villig til at tjene Herren, selvom det ikke var ham belejligt. Da Joseph boede hos familien Johnson i Hiram, Ohio, fødte hans hustru, Emma, tvillinger, som døde dagen efter deres fødsel. John Murdocks hustru fødte også tvillinger den samme dag, men fru Murdock døde i barselsseng. Joseph og Emma spurgte broder Murdock om de måtte adoptere hans tvillinger, hvilket tilbud han tog imod.

Da tvillingerne var 11 måneder gamle, blev de meget syge af mæslinger, hvilket forårsagede mange søvnløse nætter i familien Smiths hjem. Profeten bad en aften sin hustru gå ind i det bageste soveværelse og prøve på at få lidt hvile, mens han sad i stuen med den mest syge af de to børn. Efterhånden som natten gik, lagde Joseph sig på en opredt seng og døsede. Det næste han bemærkede var, at han blev båret ud af hoveddøren af en vred hob, som skændtes indbyrdes: „Lad ikke hans fødder røre jorden, for så vil han slå os alle." De indså hvilke usædvanlige kræfter han havde, fysisk såvel som åndeligt.

De bar ham gennem frugthaven, og undervejs så han Sidney Rigdon ligge tilsyneladende død på jorden. Hoben havde trukket broder Rigdon fra hans hjem ved hælene, idet hans hovede bumpede mod den frosne jord, indtil han var blevet slået bevistløs.

Efter at have gjort holdt, drøftede hoben, om de skulle dræbe profeten eller ej, men de besluttede sig til at lade være. Sluttelig sagde en af dem: „Lad os komme tjære i hans mund." Dermed prøvede de at tvinge en tjæreske ind i hans mund. Dernæst forsøgte de at tvinge en giftflaske ind mellem hans tænder, men han holdt tænderne så tæt sammen, at flasken gik itu, hvorved der gik en flis af en af hans fortænder. Da det mislykkedes for dem at komme tjære i hans mund samt at forgifte ham, faldt en af medlemmerne af hobben over ham, og efter at de andre havde revet alt Joseph tøj af ham, på nær skjorteflippen, begyndte manden at kradse ham ligesom en gal kat idet han fremmumlede: „... det er sådan Helligånden falder på folk." Så kom de varm tjære på ham, rullede ham i fjer og forlod ham for at han kunne dø.

Da profeten var kommet til bevisthed, fandt han vej tilbage til huset. Da hans hustru, Emma, så Joseph dækket af tjære og fjer komme op imod døren, besvimede hun. Resten af natten blev tilbragt med at fjerne tjæren fra hans krop. Dr. Frederick G. Williams, der var profetens læge og rådgiver til profeten i Det første Præsidentskab, udførte denne bedrøvelige opgave med nænsom hånd. Nogle gange gik store stykke hud af sammen med tjæren. Næste dag var sabbatsdag, og profeten var, trods stort ubehag, til mødet og talte.

Det er vanskeligt at studere profeten Joseph Smiths liv uden at tænke på, at han lærte at tjene Herren fuldt ud, til enhver tid og uanset prisen. ○

Opdagelser

Interessante oplysninger for sidste dages hellige

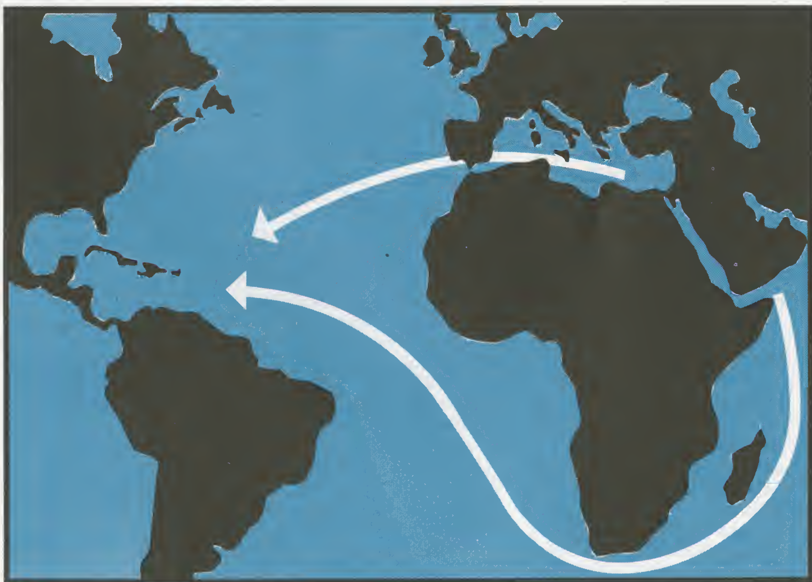
Muleks formodede rejseruter

Dr. og søster Ross T. Christensen fra Brigham Young University har udtalt deres formodning om, at Mulek og hans ledsagere kan have fulgt en af to ruter til den nye verden, „det forjættede land" fra Mormons Bog. Dr. Christensen er professor i Arkæologi og antropologi; hans hustru har eksamen i arkæologi.

Mormons Bog specificerer ikke mulekitterne i det 6. århundrede før Kristus, foretog deres rejse til Amerika mod vest tværs over Atlanterhavet, eller mod øst tværs over Stillehavet. Men siden historien klart fortæller, at de havnede i landet mod nord„ mener familien Christensen, at mulekiterne må have fulgt ruten over Atlanterhavet.

I henhold til familien Christensen støtter et nuværende studie af Atlanterhavet, sammen med andre selvstændige oplysninger, muligheden for at disse tidlige rejsende kan havde benyttet en af to ruter. Den ene går gennem Middelhavet og over Nord-Atlanten; den anden rundt om Afrika og tværs over Syd-Atlanten.

Det 6. århundrede før Kristus var, en usædvanlig tid med hensyn til udforskning, handel og kolonisation af Middelhavsområdet samt egnene derom. Og Jerusalems ødelæggelse

samt Mulek og hans folks flugt og andres undertrykkelse, øgede kun tilbøjeligheden til at udvandre. Det antages, at der var israelske kolonier i Kypern, Kreta, og Kartago på den tid, da Jerusalem faldt. Nogle af dem har, i henhold til overleveringer, været etablerede på Davids og Salomons regeringstid. Også tilbage til Davids og Salomons tid kan dateres overleveringer om handel mellem israelitterne og fønikkerne.

Floden Zidons navn, som er omtalt i Mormons Bog, tyder noget på, at en del af den koloni, som bosatte sig i Amerika sammen med Mulek, var fønikkere, fordi navnet er det samme navn som hovedstaden havde i det gamle Fønikien. Muleks gruppe kunne have nået Atlanterhavet ved at rejse langs Middelhavskysten, hvor de kunne få hjælp af fønikkiske søfolk og hebræiske kolonister som boede der. Ude på Atlanterhavet, måtte Mulek så være kommet ud i den voldsomme undersøiske strøm, som fejer mod sydvest fra Spanien og Portugal og ned langs Afrikas kyst, hvor den skifter kurs og løber mod vest tværs over Atlanterhavet og fortsætter i en bue til Vestindien.

Selvom familien Christensen tror, at Mulek rejste denne mere direkte rute over Atlanterhavet, betragter de også ruten rundt om Afrika og over Sydatlanten som en anden mulighed.

Der opstår en kraftig havstrøm i nærheden af Madagaskar, fejer sydpå rundt om Kap det Gode Håb, skifter så kurs mod vest over Sydatlanten til et punkt på den nordligste del af Brasiliens østside, så fortsætter den mod nord langs Sydamerikas kyst, indtil den mødes med den undersøiske strøm, som løber tværs over Nordatlanten. Således kan vi se, at hvis et skib afgår fra Det røde Hav og holder kurs tæt op til Østafrikas kyst, indtil det kommer i nærheden af Madagaskar, så vil det kunne følge den undersøiske strøm til Vestindien og Den mexikanske Golf.

Skønt denne rute er dobbelt så lang som middelhavsruten, retfærdiggør den anden rute visse overvejelser. Det er blevet fastslået, at under den ægyptiske kong Neko II foretog fønikiske sømænd rejser rundt om det afrikanske kontinent, og det omkring 600 år før Kristus og 2100 år før den samme bedrift var udført af Vasco da Gama, der var portugisisk navigatør, i 1498.

En anden bedrift som blev udørt på samme tidspundt som Muleks rejse fandt sted, var en rejse, som føniskiske søfolk foretog tværs over Atlanterhavet til Amerika ved at sætte sejl i Det røde Hav, tage ruten rundt om Kap det Gode Håb over Sydatlanten til det nuværende Brasilien. En gammel fønikisk inskription som er fundet i Paraiba, Brasilien, fastsætter denne rejse til tiden mellem 534 og 531 før Kristus.

Aftryk af Esajas

Bibelkyndige har i århundreder diskuteret om Esajas bog kun var skrevet af profeten Esajas eller om den var et produkt af mange forfattere over flere tidsperioder.

Mormons Bog fastholder at Esajas bog, som er nogle meget betydningsfulde profetiske skrifter, kun er skrevet af én mand. Denne påstand har forårsaget at lærde, som ikke er mormoner, angriber Mormons Bog.

Imidlertid har et nyligt udtømmende computer- studie af sproget i Esajas bog stærkt understøttet den kendsgerning, at bogen er udarbejdet af Esajas- og kun af Esajas. Dette studie blev udført under ledelse af Brigham Young University.

Undersøgelsen blev udført af Dr. Larry L. Adams, en Gammel Testamente lærd og medlem af BYU afdeling for institutionsmæssig undersøgelser.

Mange hundrede sprog varianter blev analyseret af mere end 35 undersøgere, konsulenter og deres assistenter, idet de benyttede 300 computer operationer og mere end 100 computerbånd.

Dr. Adams fortæller, at tidligere studier af Esajas sprog kun omfattede nogle få sprog-varianter og at man således kom til et forkert resultat. Tidligere studier høster nu megen ros hos nogle lærde, som i lyset af det sammensatte og udstrakte BYU studie, i hvilket den litterære stil i Esajas bog blev sammenlignet med stilen i 11 andre bøger i Det gamle Testamente. Hele Esajas tekst blev brugt sammen med tilfældige eksempler fra bøgerne af Amos, Jeramias, Ezekiel, Hoseas, Mika, Habakkuk, Zakarias, Daniel, Ezra, Malakias og Nehemias.

Teksten blev taget fra den oprindelige hebraiske, kodet og overført til computerbånd for statistisk analyse. Undersøgelsen af stilvariationernes antal indenfor en forfatters arbejder i modsætning til variationernes antal mellem forskellige andre forfattere, var meget vigtigt for resultatet.

Mellem de resultater, som tjener til at fastslå, at Esajas bog kun er skrevet af én mand, kan nævnes:

1. En sammenligning af varianter indenfor teksten og mellem andre Gammel Testamente kontrollerede tekster, antyder i høj grad ensartetheden i Esajas tekst.
2. Esajas' tekst viste mere omhyggelig anvendelse af hebraiske forholdsord og bindeord end de andre kontrollerede tekster.
3. I Esajas gentages nøgleord regelmæssigt i alle kapitler. Gentagelses graden hos Esajas var faktiske højere end i alle de andre Gammel Testamente eksempler tilsammen.

Det kan tilføjes, at de dele af Esajas, som oftest hævdes at være skrevet af forskellige forfattere, viste sig, i computer studierne, at være mere ens i stillen, end nogen anden Gamle Testamente bøger, som er blevet undersøgt.

Dr. Adams computer resultater udelukker ikke den mulighed, at mindre ændringer er blevet foretaget i teksten, siden den første gang blev skrevet.

„Imidlertid," siger Dr. Adams, „er det bevist, at til trods for sådanne mulige ændringer, slettelser, eller tilføjelser, er forfatterens dækkende tekst blevet bevaret."

Ingen hjul? Tag en kamel

Mormons Bog beskriver køretøjer med hjul og heste, men da de spanske erobrere kom, fandt de ingen af delene. Lyder det ikke mærkeligt? Måske, men en anden kultur viser et godt eksempel på, hvordan køretøjer med hjul er gode og effektive transportmidler.

Kærrer, vogne og kareter var de tidligste og mest almindelige transportmidler for mennesker i hundreder af år i mellemøsten, men kamelerne begyndte at erstatte alle typer af køretøjer på hjul på omkring Kristi tid.

Det meste af mellemøsten var gået over til kameltransport ved afslutningen af det 5. århundrede efter Kristus. Med udbreddelsen af den muhammedanske religion, blev kameler højst sandsynlig det vigtigste transportmiddel til så fjerne steder som Spanien.

Det er de opdagelser, som Dr. Richard W. Bulliet, assisterende professor i historie ved Harvard Universitetets center for studier vedrørende mellemøsten, har gjort. Undersøgelserne blev offentliggjort i *Aramco World Magazine,* en publikation fra the Arabian-American Oil Company.

Skønt vi nu forbinder ørkener og kameler med hinanden, tror Dr. Bulliet at kameler kun var husdyr for nomadestammer i nogle få hundrede år før Kristi fødsel.

Endelig indførte nomadesoldaterne kameler i de omkring liggende kongerier. Men det var ikke militæret der fik de handlende, som tidligere benyttede køretøjer, til at gå over til kameler i stedet. Det var på grund af økonomien.

Da det viste sig umuligt at fremstille et seletøj, som kunne spænde en kamel foran en kærre, blev oksen en konkurrent til kamelen. Men oksen krævede mere føde, og der skulle træ til at bygge kærrer, hvilket det var knapt med.

Tidlige økonomer regnede med at kameltransporter var 20 procent billigere end transport med køretøjer. Ud fra denne oplysning beordrede den romerske kejser Diocletian (245-316 e. k.) i det tredie århundrede en prisfastlåsning, som gav kamelspekulanter en fordel.

Til sidst forsvandt kærrer, vogne og kareter- og endda mange veje.

Kameler beherskede vejene i mange hundrede år. Det var kun i nogle dele af Tyrkiet, at kærrer forblev en stærk konkurrent, og det var på grund af de handlendes påvirkning nordfra.

Men det var først da europæerne ankom med deres køretøjer, at man begyndte at erstatte kamelen med køretøjer som transportmiddel for mennesker. Selv da forblev kamelerne det vigtigste middel til godstransport.

Dr. Bulliet forstår, at det kun var udviklingen af automobiler som fjernede kameler fra transportbilledet, samt at kameler stadigvæk er det vigtigste transportmiddel for ørkennomader stammerne.

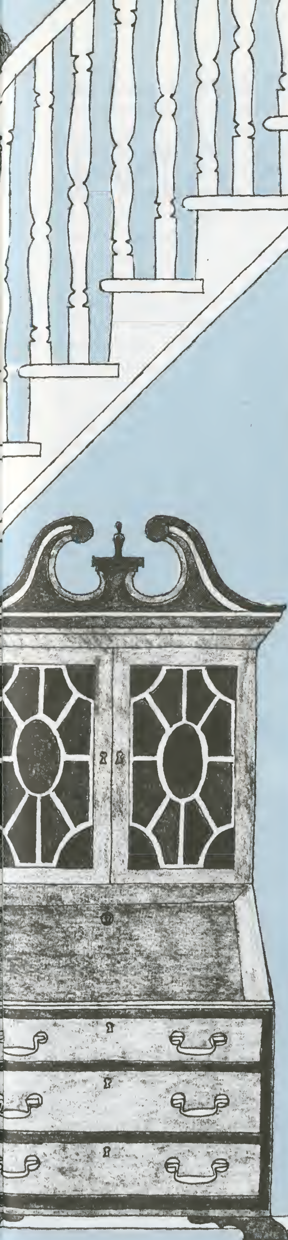
I den sidste ende vil kamelerne måske kun blive brugt af de mest primitive stammer, til at spise i nødsituationer, for til slut at blive henvist til zoologiske haver rundt om i verden. ○

Mumierne fra Nauvoo

AF W. RALPH ODOM
Bearbejdet efter Solomon Hales dagbog
Illustreret af Phyllis Luch.

Den 3. juli 1835 bragte hr. Michael H. Chandler 4 ægyptiske mumier til Kirtland. Sammen med mumierne var der nogle papyrus ruller som Chandler havde hørt, Joseph Smith måske kunne oversætte. Nogle af de hellige købte mumierne og rullerne, og da profeten begyndte at oversætte, opdagede han, at en af rullerne var Abrahams skrivelser. (Se introduktionen til Abrahams Bog i Den kostelige Perle)

Dette er en bearbejdelse af materialer som er fundet i Solomon Hales dagbog. Han var profeten Joseph Smiths nevø og boede i Nauvoo på den tid da profeten fik de ægyptiske mumier som beskrevet her.

Som nevø til Joseph Smith, har jeg haft adgang til mange af de mysterier som fandt sted i det berømte Nauvoo Mansion House. Når jeg tænker på det sted, og på den tid, mindes jeg et nummer, som jeg godt kunne lide at lave med børnene på min egen alder i nabolaget.

Mange mennesker havde hørt om mumierne som min onkel havde i sit studerekammer, men jeg tror ikke at alt for mange vidste hvad eller hvem de var. På grund af min større viden om mumierne, og grundet min specielle sans for humor, fik jeg en hel del fornøjelse af de naive Nauvoo børn. For ser I, jeg havde ikke kun set mumierne, men vidste også, at de var harmløse.

Jeg samlede så fire eller fem af mine påtænkte ofre foran Mansion House, med løftet om, at de snart skulle se det fremmede og sælsomme syn på øverste etage. Jeg lovede at føre dem tilbage i tiden til pyramidernes land og til grusomme dæmoner, som var halvt løver og halvt mennesker. Mine kammerater og jeg kravlede så langsomt op ad trapperne for ikke at forstyrre de sovende ånder, og forsigtigt gik vi ind i værelset, hvor skatten var.

Jeg anbragte mine trofaste venner på en række, med ansigtet mod de skjulte mumier, hvorefter jeg med passende ærbødighed lagde min hånd på det sorte klæde, som skjulte mumierne.

Jeg talte langsomt til tre, rev tæppet tilside og morede mig når mine tidligere venner styrtede ned af trapperne i rædsel for de visne og støvede ægyptere.

Når jeg senere mødte dem på gaden kan jeg forsikre jer, at jeg smilede overlegent og selvtilfreds. Engang havde jeg en gammel klud med mig ned, og jeg jagtede dem ned af Mulholland Street med den; jeg havde fortalt dem, at det var klæde som dækkede mumiernes hjerter og at jeg med det kunne gøre dem til unge genfærder af monstrerne i kammeret. En dag så jeg en særlig sløv flok drenge som legede udenfor min onkels hjem. Efter min sædvanlige åbningsforklaring, førte jeg dem ind i profetens studereværelse og begyndte min optræden. Jeg så omhyggeligt på dem, for at henlede deres opmærksomhed på den mirakuløse ting som de skulle til at se. Jeg havde ændret mit program ved at tilføje, hvad jeg mente var en autentisk ægyptisk messen.

Jeg afsluttede min messen, trak tæppet tilside og blev forskrækket over den manglende reaktion; ingen skreg eller løb; den lille pige som var tilstede besvimede ikke. Enten havde mine venner en fantastisk selvkontrol, eller også havde nogen gjort noget ved mumierne. Imidlertid så de noget, for deres munde var så åbne, at deres hager næsten rørte ved overlæderet på deres sko. Jeg kiggede rundt om hjørnet ind i kammeret, og befandt mig ansigt til ansigt med min onkels stirrende blik.

Der stod han, profeten Joseph, lige der hvor mumierne skulle have været. Jeg iagttog ham for at se, om han afslørede den voksnes halvt vrede og halvt morskab uden at vise det, fordi han syntes, det var noget barnligt pjat, men det var der ingen tegn til. Så jeg stak ham et tandpastasmil idet jeg førte mine tilhørere ud af døren og ned af trapperne. Det var sidste gang jeg nogensinde gik op for at se eller havde lyst til at se mumierne fra Nauvoo.

USÆDVANLIGE HISTORIER FRA VORE APOSTLES LIV

JEDEDIAH M. GRANT

Biografisk skitse

Jedediah M. Grant blev født den 21. februar 1816 i Windsor, New York, som søn af Joshua Grant og Athalia Howard.

Som 17-årig blev han omvendt til kirken og døbt den 21. marts 1833.

Ældste Grant aftjente mange missioner. Hans første var i 1835.

Ældste Grant blev ordineret til halvfjerds den 28. februar 1835 af Joseph Smith, Sidney Rigdon og Frederick G. Williams. Han blev, den 2. december 1845, i en alder af 29, indsat som en af de første præsidenter i De halvfjerds' Råd.

Ældste Grant blev valgt som den første borgmester i Salt Lake City. Han blev valgt til dette embede i 1851.

Han blev valgt som Utah territoriets taler i repræsentanternes hus i 1952.

Ældste Jedediah Morgan Grant blev ordineret til apostel af præsident Brigham Young den 7. april 1854. Han blev på den samme dag opretholdt som præsident Youngs 2. rådgiver. Han var da 38 år gammel.

Præsident Jedediah M. Grant var en nidkær tjener for Gud og overanstrengte måske sig selv fysisk. Han døde, i den tidlige alder af 40 år, den 1. december 1856 i Salt Lake City.

På det tidspunkt var en af hans sønner, Heber Jeddy Grant, som senere skulle blive kirkens præsident, kun ni dage gammel.

Præsident Brigham Young gav Jedediah Morgan Grant en stor kompliment ved ældste Grants begravelses-højtidelighed.

Kort fortalt sagde han:

"Jedediah har været medlem af kirken i femogtyve år, men i den tid, har han givet Herren hundrede års kirketjeneste."

Hvem står i spidsen for vores kirke?

Ældste Grant blev, af en meget berømt baptistpræst, ved navn Baldwin, udfordret til en diskussion. Broder Grant samtykkede. Det blev bestemt, at diskussionen skulle finde sted i hans stolte og herskesyge modstanders fine, store kirke. Hr. Baldwin blev beskrevet for mig, som en meget overlegen mand — en rigtig pralhals. Da tidspunktet for diskussionen var inde, var huset stuvende fuldt. Dommerne blev udvalgt, og alt var klart til at begynde, da broder Grant rejste sig og sagde: „Hr Baldwin, jeg vil gerne stille Dem et spørgsmål inden vi fortsætter." „Selvfølgelig", sagde Baldwin. „Hvem står i spidsen for Deres kirke i sydvest Virginia?" Hr. Baldwin svarede hurtigt og strengt, „Det gør jeg, hr, det gør jeg." „Det er i orden", sagde broder Grant; „jeg ønskede at sikre mig, at jeg havde en værdig modstander." Hr Baldwin blev straks lidt forvirret, men sagde så: „Hr Grant, jeg vil gerne spørge Dem, hvem der står i spidsen for Deres kirke i sydvest Virginia?" Broder Grant rejste sig og med bøjet hoved svarede han, „Jesus Kristus, hr." Det var som et elektrisk chok. Det inspirerede svar afvæbnede den stolte modstander, og Guds ydmyge tjener var igen sejrherre.

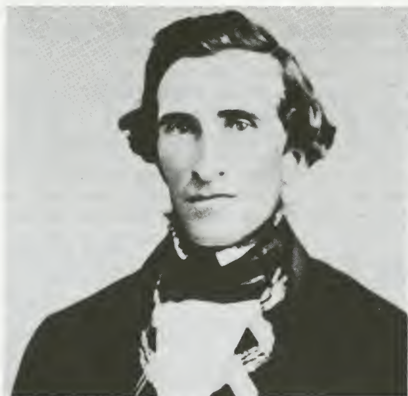
Andrew Jenson: **The Latter-day Saints Biographical Encyclopedia**, side 58. (Andrew Jenson History Company, 1901)

I kan se papiret er blankt

I den første del af præsident Grants tjeneste (som missionær) fik han ry for at være en taler der improviserede, idet han hyppigt modtog invitationer til at prædike ud fra et emne eller en tekst, som kunne blive udvalgt, af de som inviterede ham, lige før han skulle tale. På et tidspunkt undrede mange sig over hvordan og hvornår han foreberedte sine vidunderlige taler. Som svar på deres spørgsmål, oplyste han dem om, at han aldrig forberedte sine taler på samme måde som andre gejstlige gjorde. „Selvfølgelig læser jeg og fylder mit sind med viden om evangeliske sandheder", sagde han, „men jeg studerer aldrig specielt med henblik på en tale." Men, de troede ikke på, at han talte sandt, for det var efter deres mening umuligt for en mand at give sådanne prædikener uden omhyggelig forberedelse. For at kontrollere dette, besluttede nogle mennesker at prøve ham, de bad ham derfor, tale ud fra et emne, som blev udvalgt af dem, på en bestemt tid og et bestemt sted. De foreslog at give ham emnet når han ankom til det sted, hvor mødet skulle afholdes, for på den måde ikke at give ham tid til at forberede sig. For at behage dem, tilsluttede han sig dette. De bestemte, at det skulle ske i Jeffersonville, Virginia, som ligger i Tazewell County. På den tid hjemsted for nu afdøde John B. Floyd, som senere blev krigsminister, og mange andre betydningsfulde mænd. Det valgte lokale lå i retsbygningen. På det udpegede tidspunkt var huset stuvende fuldt. Hr Floyd og nogle sagførere og embedsmænd var tilstede og optog de forreste sæder. Ældste Grant kom ind, gik hen til talerstolen og åbnede på sædvanlig måde mødet. Ved afslutningen af den anden sang, gik en sekretær, som var udpeget i denne anledning, frem og overrakte papiret (emnet) til ældste Grant. Denne foldede det ud og så at det var blankt. Uden noget tegn på overraskelse, holdt han papiret op foran forsamlingen og sagde: „Mine venner, jeg er, i henhold til en aftale, her idag for at prædike ud fra et emne, som disse herrer har udvalgt for mig. Jeg har det her i min hånd. Jeg ønsker ikke, at I skal blive vrede på mig, for jeg har afgivet løfte om tale ud fra et emne, som er blevet udvalgt til mig; og hvis I skal bebrejde nogen, må I bebrejde dem, som har udvalgt det. Jeg vidste intet om hvilket emne de ville vælge, men frem for alle emner er dette det, jeg synes bedst om. I kan se, papiret er blankt (han holdt papiret op for forsamlingens øjne). I sekteriske mennesker tror, at Gud af ingenting skabte alle ting, og nu ønsker I, at jeg skal skabe en tale af ingenting, for dette papir er blankt. Godt! I sekteriske mennesker tror på en Gud, som hverken har legeme, lemmer eller lidenskaber. En sådan Gud opfatter jeg som fuldstændig meningsløs, ligesom I kan se mit emne er det. I tror på en kirke uden profeter, apostle, evangelister, o.s.v. En sådan kirke ville være fuldstændig meningsløs, i sammenligning med Kristi kirke, og dette passer sammen med mit emne. I har anbragt jeres Himmel hinsides tidens og rummets grænser. Den eksisterer intetsteds og som følge heraf er jeres Himmel meningsløs, ligesom mit emne." Således fortsatte han, indtil han havde revet alle de læresætninger som hans tilhørere bekendte sig til, i stykker, og derefter bekendtgjorde han med stor kraft evangeliets principper. Han afsluttede med at spørge, „Har jeg holdt mig til emnet og var det tilfredsstillende?" Så snart som han satte sig ned, sprang hr Floyd op og sagde, „Hr Grant, hvis De ikke er sagfører, så burde de være det." Idet han drejede sig om mod forsamlingen, tilføjede han: „Mine herrer, I har lyttet til en vidunderlig tale, og det med forbavselse. Lad os nu betragte hr Grants klæder. Se på hans jakke; hans albuer er næsten slidt væk; og hans knæ er ligeledes næsten udslidte. Lad os foretage en indsamling." Da han satte sig ned, . . . rejste en anden betydningsfuld sagfører sig og sagde: „Jeg er god for et ærme til en jakke og for et ben til et par bukser til hr Grant." Den præsideende præst for den metodistiske episcopal kirke i syden, blev bedt om at lade sin hat gå rundt, men han svarede, at han ikke ville foretage en indsamling til en mormonprædikant. „Jo De vil," sagde hr Floyd; „Lad den gå rundt," sagde hr Stras, og råbet blev taget op og gentaget af forsamlingen, indtil præsten, for fredens skyld, måtte gøre som der blev sagt.

I overensstemmelse hermed gik han rundt med hatten, og modtog bidrag. Og disse bidrag resulterede i en indsamling som var tilstrækkelig til at købe et fint sæt tøj, en hest, saddel og hovedtøj til broder Grant og ikke en af bidragyderne tænkte på at tilslutte sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige senere. Og dette blev resultatet af en tale ud fra et blankt emne.

Her er lille Margaret

Fortalt af Heber C. Kimball[1]

Jeg gik hen for at besøge ham (Jedediah M. Grant) en dag i sidste uge, og han rakte sin hånd frem og trykkede mig i hånden; han kunne ikke tale, men han gav mig et varmt håndtryk. Jeg havde ondt af ham, og ønskede, at jeg kunne oprejse ham, så han kunne blive og hjælpe os med at overvinde det onde og opnå retfærdighed. Hvorfor? Fordi han var tapper, og jeg holdt af ham ...

Jeg lagde mine hænder på ham og velsignede ham, og bad Gud velsigne hans lunger så han lettere kunne trække vejret, og i løbet af 2-3 minutter rejste han sig op, og talte, lige så hurtigt han kunne, i cirka en time, idet han fortalte mig, hvad han havde set og hvad han forstod, og det indtil jeg var bange for, at det ville skade ham. Derfor rejste jeg mig og forlod ham.

Han sagde til mig, „Broder Heber, jeg har været i åndeverdenen to nætter i træk, og, af alle de pinsler, som jeg endnu har været udsat for, var den værste, at jeg var nødt til at vende tilbage til legement, men jeg måtte.“ „Men,“ sagde han, „hvilken orden der herskede! da jeg i åndeverdenen så de retfærdige mænd og kvinders orden; så dem organiseret i deres adskellige grader, og der syntes ikke at være noget, der hindrede mig i at se; jeg kunne se enhver mand og kvinde i deres grad og orden. Jeg så efter, om der skulle være nogen uorden der, men det var der ikke; jeg kunne heller ikke se nogen død eller noget mørke, uorden eller forvirring.“ Han fortalte, at de mennesker han så der, var organiseret efter familiesystemer; og når han betragtede dem, så han at de var på forskellige trin, og at alt var organiseret og i fuldstændig harmoni. Han nævnede det ene tilfælde efter det andet og sagde: „Det er ligesom broder Brigham siger, at det er; det er nøjagtigt som han mange gange har sagt.“

Det er et vidnesbyrd om sandheden af det, som broder Brigham lærer os,og jeg ved, at det er sandt ...

Han så de retfærdige samlet i ånderverdenen, og der var ikke nogle onde ånder iblandt dem. Han så sin hustru; hun var den første, som kom hen til ham. Han så mange, som han kendte, men han talte ikke med andre end sin hustru Caroline. Hun kom til ham, og han fortalte, at hun så yndig ud. På armen havde hun deres lille barn, som døde på sletten, og hun sagde. „ ... Her er lille Margaret; du ved at ulvene spiste hende, men det gjorde ikke ondt på hende; her har hun det godt.“[2]

„Til min forbavselse så jeg“, fortalte han „familier som, når jeg så på dem, syntes at have mangler, der var huller, for jeg så kun dele af familier, som ikke fik tilladelse til at være sammen, fordi de ikke havde æret deres kaldelser her.“

Han spurgte sin hustru om hvor Joseph, Hyrum og far Smith og de andre var; hun svarede, „De er gået forud for at udføre og ordne nogen ting for os.“ Det er ligesom, da broder Brigham og hans brødre forlod Winter Quarters og kom her (til Saltsø dalen) for at søge efter et sted at bo; de gik ud for at finde et sted til deres brødre.

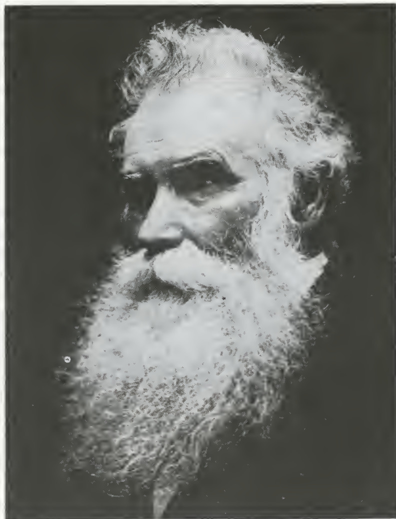
Han talte også om de bygninger, som han så der, idet han bemærkede, at Herren gav Salomon visdom og skænkede ham guld og sølv, for at han kunne udvise sin dygdighed og sine evner, og han sagde, at det tempel som blev bygget af Salomon, var meget ringere end de mest almindelige bygninger han så i åndeverdenen.

Med hensyn til blomster, så sagde broder Grant, „Jeg har på denne jord set gode haver, men jeg har aldrig set nogen, som kan sammenlignes med dem, som jeg så der. Jeg så utallige slags blomster og nogle med fra halvtreds til hundrede forskelligt farvede blomster, som voksede på en stilk.“ Vi har mange forskellige blomster på jorden, og tror bestemt at disse kom fra Himlen, ellers ville de ikke være her.

Da broder Grant havde omtalt de ting, han havde set,

talte han om, hvor han var ked af at vende tilbage og igen tage sit legeme i besiddelse, efter at have set det smukke og herligheden i åndeverdenen, hvor de retfærdige ånder er forsamlet.

Heber C. Kimball: „Remarks at the Funeral of president Jedediah M. Grant," i **Journal of Discourses,** bind 4 siderne 135-38.
1 se Den danske Stjerne april 1974,
2 Margaret var død ude på sletten og ulvene havde gravet hendes grav op.

ORSON PRATT

Biografisk skitse
Orson Pratt blev født den 19. september 1811 i Hartford, New York, som søn af Jared Pratt og Charity Dickinson. Han var en yngre broder til apostel Parley P. Pratt.
Ældste Pratt blev døbt den 19 september 1830. Han rejste 370 km til Fayette, New York for at møde profeten. Han gjorde også de tre vidners bekendtskab ved samme lejlighed.
Han blev ordineret til apostel den 26. april 1835 af Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris. Han var medlem af det første Tolvs Kvorum i denne uddeling. Han var kun 23 år gammel, da han blev udvalgt af Herren. Ældste Pratt tjente mange gange som missionær i kirken. Han var en fremragende lærd mand, skribent, lærer og havde ordet i sin magt.
Ældste Orson Pratt døde den 3. oktober 1881 i Salt Lake City.

370 km for at møde profeten.
Cirka et år før jeg hørte om kirken, var jeg i mit eget sind for alvor begyndt at søge Herren. Jeg søgte ham omhyggeligt — måske mere end så mange andre, som gik for at søge ham. Jeg var så travlt optaget af at søge efter Herren fra mit attende til mit nittende år, i hvilken alder jeg hørte om dette evangelium, at jeg ikke tog mig tid til den nødvendige hvile. Selvom jeg var optaget hver dag af landbrug og arbejde, tog jeg mig, når andre trak sig tilbage for at hvile, det privilegie at gå ud på markerne eller i vildnisset, hvor jeg time efter time indtrængende bad til Herren, idet jeg bad ham om at vise mig, hvad jeg skulle gøre bad ham om at vise mig min vej gennem livet, om at oplyse mig og give mig forståelse. Det er sandt at jeg, ligesom så mange andre, gik til forskellige møder i forskellige sekter. Jeg havde været hos metodisterne, jeg havde været hos baptisterne, jeg havde været hos presbyterianerne. Jeg havde hørt deres lærdomme og mange af dem havde ivrigt opmuntret mig til at slutte mig til dem; men noget hviskede til mig, at jeg ikke skulle gøre det. Sa derfor forblev jeg udenfor dem alle, idet jeg fortsat i mit hjerte bad til, at Herren ville vise mig den rette vej.
Dette fortsatte jeg med i cirka et år; og derefter kom to ældster fra denne kirke til nabolaget. Jeg hørte deres lærdomme og troede på, at det var det oprinde-

lig evangelium; så snart det nåede mine øren, vidste jeg, at hvis Biblen var sand, så var deres lærdomme også sande. De underviste ikke kun om ordinanserne, men også om de gaver og velsignelser, som er lovet dem som tror, samt om den nødvendige myndighed i kirken for at kunne administrere ordinanserne. Alle disse ting modtog jeg med glæde og i stedet for at føle modvilje mod principperne som så mange andre gjorde, idet de håbede at de var falske og samtidig frygtede og rystede for at de ikke skulle være det, så jublede jeg af stor glæde, idet jeg troede på, at evangeliets oprindelige principper var gengivet til jorden og at myndigheden til at prædike det også var gengivet. Jeg frydede mig over, at være velsignet med disse gode nyheder, mens jeg stadig var ung, samt at det skete så tidligt i Guds riges sidste dage. Jeg fortsatte fremad og blev døbt. Jeg var den eneste som blev døbt i den del af landet indenfor en lang årrække. Jeg afhændede straks min forretning og indledte en rejse på 370 km for at møde profeten.

Jeg snurrede om på stedet!

Lad mig springe de første 4 år af kirkens organisationstid over og holde mig til den tid, da De Tolv blev udvalgt. Det var i året 1835. Året før var nogle få af os, efter Herrens befaling og åbenbaring, taget op til staten Missouri sammen med profeten Joseph Smith. Efter Joseph anvisning blev jeg i Clay County, Missouri i nogle få måneder for at besøge de hellige, som var spredt ud over disse områder, jeg skulle prædike for dem og være hos dem, jeg skulle også sørge for, at de fik Åbenbaringens Bog, da de endnu ikke var gjort bekendt med alle de åbenbaringer, som var blevet givet. Da jeg havde kundgjort evangeliet i mange af kirkens grene i den vestlige del af Missouri, begav jeg mig de 1600 km tilbage til staten Ohio, idet jeg prædikede på vejen, medens jeg led meget under kulden. havde feber og kuldegysninger, da de lande, som jeg rejste igennem, var ret usunde. Jeg vadede gennem morads og sumpe, lå 20-30 km fra nærmeste beboelse på prærierne i stegende sol, og blev voldsomt gennemrystet af koldfeber og dernæst af voldsom feber. På denne måde vandrede jeg i måneder, før jeg kom tilbage til Kirtland, Ohio, hvor profeten boede. I mellemtiden havde jeg imidlertid opbygget nogle få grene i kirken, og begav mig så på vej til staten Ohios hovedstad — byen Columbus. Jeg kom ind i byen, fremmed, til fods og alene, og vidste ikke om der var nogle sidste dages hellige indenfor mange kilometers omkreds. Men, som jeg gik igennem de fyldte gader, fangede jeg et glimt af en forbipasserende mands ansigtsudtryk, jeg snurrede om på stedet, og løb efter ham, idet jeg spurgte om han der i byen kendte et folk, som blev kaldt mormoner. Han svarede: „Jeg tilhører dette folk, og jeg er den eneste som bor her i Columbus." Jeg syntes det var et stort under. „Hvordan kan det gå til," sagde jeg, „at jeg, her i denne store og populære by, hvor hundreder går til og fra, skulle blive tilskyndet til at henvende mig til den eneste sidste dages hellige som bor her." Jeg betragtde det som en åbenbaring, som en tilkendegivelse af Herrens kraft for min skyld. Han tog mig med sig hjem og da vi kom der, viste han mig en avis, som var udgivet af vort folk i Kirtland. I denne avis, var der en annonce hvori broder Pratt blev anmodet om at være i Kirtland på den og den dag, og på den og den tid; for at deltage i et møde i templet; han måtte være klar til at tage afsted sammen med De Tolv, som var blevet udvalgt. Den angivne dag og tid var ikke langt borte; De Tolv var udvalgt og skulle snart indlede deres første mission som et samlet råd. Jeg havde rejst rundt blandt fremmede i flere måneder og havde ikke set avisen.

Jeg indså, at jeg til fods ikke ville kunne nå Kirtland til tiden, og som følge deraf kunne jeg ikke efterkomme anmodningen; men med lidt hjælp kom jeg med den første postvogn, som afgik, og rejste med stor hast imod Kirtland. Jeg nåede til Willoughby, 4 km fra Kirtland, og gik så det sidste stykke. Jeg ankom til Kirtland søndag morgen på det tidspunkt, hvor mødet skulle finde sted. Jeg kom til mødet med min vadsæk i hånden, for jeg havde ikke haft tid til at komme af med den på vej til mødet. Der mødtes jeg med Joseph, Oliver Cowdery, David Whitmer, Martin Harris og andre af Mormon Bogs vidner, desuden var der adskillige af de tolv, som kort forinden var blevet udvalgt og ordineret. De mødtes den dag for at blive fuldstændigt organiseret og kvalificeret til deres første mission som et samlet råd. Og, mærkeligt nok, var det blevet profeteret i det og i tidligere møder, at jeg ville være der den dag. De havde forudsagt det, skønt de ikke havde hørt fra mig i lang tid og ikke vidste, hvor jeg var. De vidste, at jeg havde været i

Missouri, samt at jeg, mange måneder tidligere, var taget afsted derfra, men Herren udøste profetiens ånd over dem, og de forudsagde, at jeg ville være der til mødet. Da de så mig komme ind til mødet, kunne mange af de hellige knapt tro deres egne øjne, forudsigelsen var så fuldstændigt blevet opfyldt foran dem. Jeg betragtede disse ting som mirakuløse tilkendegivelser af Guds Ånd.

GEORGE A. SMITH

Biografisk skitse

Georg A. Smith blev født den 26 juni 1817 i byen Potsdam, St. Lawrence County, New York. Hans fader var John Smith, broder til Joseph Smith sen., og hans moder var Clarrissa Lyman. John og Clarrissa navngav deres søn: Georg Albert Smith, men gennem hele sit liv, kaldte Georg sig bare Georg A. Smith.

Da Georg A. var 11 år gammel, modtog familien et brev fra Joseph Smith sen., der berettede om synet og de oplevelser, som fætteren Joseph Smith, Jun. havde haft. Ikke længe derefter besøgte hans onkel Joseph Smith, sen. Potsdam, og med sig havde han den nylig oversatte Mormons Bog. Georgs mor var den første i familien, som tilsluttede sig kirken. I foråret 1832 blev Georgs far, John Smith, døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Georg A. mødte for første gang sin fætter i 1832. Han blev medlem af kirken den 10 september 1832.

Den 1. marts 1835 blev Georg A. Smith ordineret som det yngste medlem af det første Halvfjerds Kvorum. Tre måneder senere rejste han afsted på sin første mission til de østlige stater i De forenede Stater.

Georg A. blev indsat som fuldtidsmissionær i den engelske mission og snart begyndte han dette vigtige kald. I en alder af 21 år blev han, den 26 april 1839, ordineret som apostel.

Brigham Young har kaldt Georg A. Smith som „den fødte historiker" og Orson Whitney beskrev ham som et „omvandrende leksikon for generelle olysninger." Med en sådan hjerne var det ikke overraskende, at han, den 7 april 1854, blev kaldet som kirkens historiker. Dette kald røgtede han i de næste seksten år.

Georg A. blev i 1856, som delegeret for Utah territoriet, sendt til Washington for at anmode om territoriets statsanerkendelse.

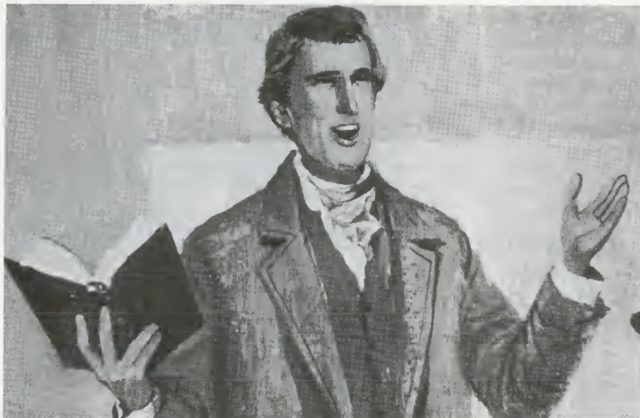
I 1868 døde Georg livslange ven Heber C. Kimball. Ved oktober konferencen blev Georg A. Smith kaldet som 1. rådgiver til Brigham Young.

Georg Albert Smith døde den 1. september 1875 i Salt Lake City.

Den gyldne bibel.

I august måned kom min onkel Joseph Smith[1] og hans yngste søn, Don Carlos, på besøg i vort hjem, og med sig havde de en bog, som de kaldte Mormons Bog. Min far havde ikke set sin bror i 18 år, og derfor meget glad for at se ham. Han havde boet i Wayne og Ontario Counties, som begge ligger i det vestlige New York, en afstand på 400 km fra os. Da min onkel havde travlt med at få besøgt sin far, tog min far den næste dag hest og vogn og kørte ham de 19 km til Stockholm hvor min farfar og mine øvrige onkler boede. Min mor og jeg tilbragte lørdag og søndag med at læse Mormons Bog; og søndag aften samledes naboerne for at se den gyldne bibel, som de kaldte den, og de begyndte at gøre indvendinger imod den. Skønt jeg ikke troede på bogen, så syntes deres indvendinger for mig at være snu og fjollede, så derfor begyndte jeg at svare dem og påviste så håndgribeligt det forkerte i deres indvendinger, at de skamfulde gik bort.

Jeg fortsatte med at læse Mormons Bog og opstillede i mine tanker en hel række indvendinger, som jeg regnede med ville være tilstrækkelige til at bevise, at den var falsk, og da min onkel vendte tilbage følte jeg mig forpligtet til at diskutere emnet med ham, men han fjernede med stor succes alle mine indvendinger og oplyste min forstand, så jeg aldrig siden har ophørt

med at forsvare denne bogs guddommelige oprindelse.
1. Joseph Smith, sr., profetens far.
Zora Smith: **Ancestory Biography and Family of George H. Smith,** side 44 (Provo: Brigham Young side 44 (Provo: Brigham Young University Press, 1962)

Jeg huggede hul på isen ude i bugten.
Min far havde i adskillige år haft et skrøbeligt helbred, og det sidste halve årstid før sin dåb, havde han ikke været i stand til at arbejde i sin lade. Hans naboer troede alle som en, at dåben ville slå ham ihjel. Jeg huggede hul på isen ude i bugten og ryddede en 200 m lang sti for 60 cm høj sne, og det var meget koldt den dag. Naboerne så til med forbavselse og forventede at se ham falde død om nede i vandet, men hans helbred bedredes stadig fra dette øjeblik.
Georg A. Smith: „Memoirs," side 5, Brigham Young University's bibliotek.

Præsten flygtede forfærdet.
En lutheransk præst rejste sig op, da jeg afsluttede min prædiken, og fastslog, at jeg havde fortalt folk at Mormons Bog var sand og at de ville blive forbandet, hvis de ikke troede på den. „Men," sagde han, „vi kan ikke blive forbandet, hvis vi ikke har beviset. Hvad angår Biblen, så er dens sandhed bekræftet på tre måder. For det første har vi et kort over alle landene som er beskrevet deri. Jeg opfordrer denne fremmede til at fremvise et kort over det Zarahemla, som omtales i Mormons Bog. For det andet har vi originale optegnelser til Biblen. Jeg opfordrer denne fremmede til at fremvise originale optegnelser til Mormons Bog. For det tredie må vi have bevis for, at oversættelsen af Mormons Bog blev foretaget af kompetente personer. Vi kræver disse beviser. Vi er forberedte på at imødegå resultatet. Vore beviser, hvad Biblen angår, er klare, og de samme beviser må fremvises for Mormons Bog, hvis ikke vil vi erklære den for at være bedrageri og dens tilhængere tór helvedes børn."
Som svar fremførte jeg, at denne herre ikke kunne være en mand med et godt omdømme, ellers ville han ikke, overfor den tilstedeværende forsamling, have sagt, at jeg i min tale havde fastslået at hver mand som ikke troede på Mormons Bog ville blive forbandet. For han må have vidst, at I alle ved, at jeg ikke sagde noget sådant. Idet han afbrød mig, råbte han: „Vis kortet over Zarahemla." Jeg svarede, „Når som helst og hvor som helst De vil fremvise kortet over landet Nod, som tales om i 1. Mosebog, vil jeg være rede til at fremvise kortet over Zarahemla." Så sagde han: „Vis os de originale plader til Mormons Bog. Jeg er rede til at fremstille originalerne til Biblen." Og jeg svarede ham: „Når som helst De kan fremvise de originale stentavler, hvorpå Herren, med sin finger skrev de ti bud, samt de oprindelige papyrus fragmenter, hvorpå Moses skrev lovbogen; og de to stykker træ, som Ezekiel skrev på. Når De gør det, vil jeg fremvise guldpladerne, som Mormons Bog er oversat fra."
Forsamlingen lo højt, og præsten flygtede forfærdet, idet han bandede, da han gik ud.

Usædvanlige historier fra vore apostles liv, samlet af Leon R. Hartshorn Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973. Benyttet med tilladelse.

BØRNENES SIDER

Hvilken smuk og yndig morgen

AF MARGARET C. RICHARD OG CAROL MADSEN, illustreret af Howard Post

I foråret 1820
faldt en dreng på knæ i bøn
og den dag skued hans øjne
Gud Faderen og Sønnen
De talte til drengen Joseph
om hans gerning her på jord
at han var udvalgt af Herren
for Guds kirke at forny.

Jeg ved, at drengen Joseph
han blev en Guds profet.

Jeg er glad for at himlen blev
åbnet,
evangeliet igen bragt til jord.

For over 150 år siden gik en ung mand, der hed Joseph Smith, ud til en lille lund ved den lille by Palmyra i staten New York. Han ville gerne vide, hvilken kirke der var sand.

Joseph fik svar på sin bøn, denne skønne morgen. Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig personligt for ham.

Kan du understrege de rigtige udtalelser, der skal til for at færdiggøre nedenstående sætninger, der fortæller om Joseph Smiths første åbenbaring?

1. Joseph gik ud i lunden for at bede
   a. i efteråret 1830
   b. i foråret 1820
   c. i vinteren 1847
2. På dette tidspunkt var han
   a. 10 år
   b. 18 år
   c. 14 år
3. I Bibelen havde han læst i
   a. Jakobs Brev
   b. Mattæus Evangeliet
   c. Johannes Evangeliet
4. Det skriftsted han læste lød således:
   a. „Bed, så skal I få."
   b. „Bank på, så skal der lukkes op for jer."
   c. „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud."
5. Joseph ville gerne vide,
   a. om han skulle gå i kirke
   b. Hvilken kirke han skulle tilslutte sig
   c. hvorfor han skulle gå i kirke
6. Frelseren sagde til Joseph,
   a. at han skulle tilslutte sig modernens kirke
   b. at ingen af kirkerne var sande
   c. at han ikke skulle gå i kirke
7. Joseph blev
   a. den første profet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
   b. en trofast Herrens tjener
   c. en stor leder for folket

Svar: (1) b, (2) c, (3) a, (4) c, (5) b,
(6) b, (7) a, b, c.

Fran ven til ven

Glimt fra konferencetaler

Hvem er I? I er allesammen Guds døtre og sønner. Jeres ånd var skabt før verden blev til. I er blevet velsignet med et fysisk legeme, fordi I var lydige mod visse bud i forudtilværelsen. I er hver især født ind i en familie, hvilket er en belønning, for det liv I førte før I kom hertil.
Hvilken forskel ville det ikke gøre for os, hvis vi virkelig forstod vort guddommelige forhold til vor himmelske Fader, til Jesus Kristus, vor Frelser, og til hinanden.
PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Det betyder ikke noget hvilket land, vi kommer fra, eller hvilken race og kultur vi tilhører. Vi udvikler tryghed og styrke i vor tilværelse ved at efterleve evangeliet.
ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE

Der er nogle af jer, der går i en skole, hvor der kun er nogle få medlemmer af kirken. *Hvis I opfører jer ordentlig og* danner jeres personlighed efter kirkens standarder, vil I ved jeres eksempel lade jeres lys skinne så klart, at alle kan se det.
ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT

Vælg en af dine yndlingssange blandt kirkens hellige sange, een med en opløftende tekst og ærbødig musik. Måske „Jeg er Guds kære barn" ville være god. Gennemgå den omhyggeligt i dine tanker. Lær den udenad. Brug så denne sang som udgangspunkt for dine tanker.
ÆLDSTE BOYD K. PACKER

Denne verden er lige så vel skabt for *dig,* som for en hvilken som helst anden. Kristus kom for at forløse *dig.* Evangeliet blev gengivet for *din* skyld. Herren besvarer *dine* bønner. Gud er interesseret i *dig,* for *du* er hans datter eller søn.
ÆLDSTE ELDRED G. SMITH

Der er ingen erstatning for arbejde. Du må ikke være doven. Herren forlanger, at vi skal være virksomme. Han forventer, at vi stræber både åndeligt og fysisk, af hele vort hjerte og sind.
BISKOP VAUGHN J. FEATHERSTONE

Kristus sagde: „Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:39) Vi må huske, på, at vore allernærmeste er medlemmer i vor familie. Dem der kommer herefter er dem der bor ved siden af os — i det samme hus, den samme by, det samme land, ja, i hele verden. Enhver, som vi har omgang med på en eller anden måde, er vor næste.
ÆLDSTE O. LESLIE STONE

De, der er piger i dag, vil være kvinder i morgen, og det er nødvendigt, at de bereder sig til dette. Piger I må ikke undervudere jeres inflydelse på jeres brødre. Hvis I lever et liv, så I er værdige til deres kærlighed og respekt, vil I kunne hjælpe dem til at beslutte sig til at være rene og dydige, succesrige og lykkelige.
PRÆSIDENT N. ELDON TANNER

Er det ikke vidunderligt at vide, at vi er Guds, den evige Faders, børn og at vi vil kunne komme til at bo i hans nærværelse og kende ham og hans Søn, han som opstod fra de døde og sonede for verdens synder.
ÆLDSTE LeGRAND RICHARDS

Vi er meget velsignet at vi har en levende profet i vor afholdte Harold B. Lee. Han er en stor personlighed, som vi må beundre, respektere og se op til som et eksempel, som rådgiver og vejleder.
ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY

Hvis Herren selv var her, ville han sige de selv samme ting, som hans profeter siger til os netop nu.
ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE

Støt og respekter jeres far i hans stilling. Hold af ham, forstå ham og vis, hvor meget I sætter pris på hans anstrengelser.
ÆLDSTE JAMES E. FAUST

Alle profeter lige fra Adam til vor nuværende profet, præsident Harold B. Lee, har vidnet om Jesus Kristus, Guds førstefødte i ånden, han som blev udvalgt til at være vor Forløser.
PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY

Tiende-velsignelser

Nell var så spændt på at fortælle sin far, hvad hun havde hørt ved konferencen, at hun næsten ikke havde tid til at skifte fra sit søndagsskoletøj, før hun rendte ud til ham. Hun gav sig ikke engang tid til at tage sko på, men løb barfodet tværs over den støvede gård.

Det var i juni 1899. Det havde ikke regnet i det sydlige Utah i over 2 år. Alle floderne og selv brøndene rundt om i St. George var udtørrede. Kornet kunne ikke gro uden vand og tusindvis af kvæg var døde på den åbne prærie. Nogle af familierne var allerede flyttet, og nu var far også ved at gøre klar til at forlade stedet. Tidligt om morgenen havde han besluttet sig til at blive hjemme fra konferencen, fordi han havde travlt med at pakke vognen, til trods for at præsident Lorenzo Snow var kommet hele vejen fra Salt Lake City for at tale til folket.

„Far, åh far!" kaldte Nell på vejen hen til ham. „Du kan godt tage vores ting ned af vognen igen, vi behøver ikke at rejse væk herfra! Præsident Snow sagde til konferencen i dag, at hvis folk bare ville betale deres tiende og tilså deres marker, ville det blive regnvejr og så kunne vi få mad."

Men faderen så ikke ud til at have forstået noget. Han rystede bare på hovedet og satte sig ned på skaglerne foran hestekøretøjet og stirrede ud over de nøgne marker.

Far havde atter og atter forklaret, at de ikke kunne leve her et eneste år mere uden regn. Der var kun en lille smule mad tilbage i spisekammeret og alt, hvad de havde af penge, var de 20 dollars, som bedstefar havde givet Nell.

Senere på aftenen, da far var ved at vaske op efter middagen, hørte hun ham bede mor om at

gøre sig klar til at de kunne tage afsted den næste morgen klokken 6. „Hvis vi gør det, kan vi nå Thompsoms gård inden frokost", sagde han Familien gik til bords og spiste et enkelt måltid. Der var ingen, der sagde et ord. Nell var så ked af det, at hun næsten ikke kunne synke maden. Endelig sank hun en klump og sagde: „Bedstefar har engang fortalt mig om, hvordan folket blev velsignet ved at gøre nøjagtigt som Brigham Young bad dem om."

Nells far og mor holdt op med at spise og lyttede til hende, medens hun fortsatte: „Da jeg sagde, at jeg ville ønske, at jeg havde levet dengang, sagde bedstefar, at præsident Snow er vor profet i dag, lige som Brigham Young var det dengang og at vi alle skulle følge ham."

Da Nell var færdig med at tale, bad hun sin far om at tage hendes kostbare 20 dollars. „Du kan give biskop Thorne den," sagde hun, „så han kan hjælpe med til at det bliver regnvejr i St. George!"

Tidligt den næste morgen kiggede Nell ud af vinduet og så en stor støvsky rejse sig i den anden ende af markerne. Hun klædte sig hurtigt på og løv tværs over den tørre mark.

Da far så hende, standsede han hestene og bredte sine arme ud. Nell fløj ind i hans favn og far holdt fast om hende. „Godmorgen din syvsover," sagde han. „Jeg troede aldrig, du var kommet og hjulpet mig med at pløje og tilså marken!"

I den lange tørre hede uge, der fulgte, gik folk i St. George alvorligt rundt og kiggede bedrøvet op over himlen, mens de rystede på hovedet. Men hverken Nell eller hendes blev forbavset, da det den 2. august begyndte at regne.

Illustreret af Ted Henninger

Joseph og hans bror gravede ivrigt kartoflerne op af den fugtige jord. Det havde været sparsomt med føde i det lille Smithske hjem og i lang tid havde der ikke været andet at spise end brændenælder, tidsler eller salvierødder. Mens de arbejdede kunne de næsten smage den bløde hvide kartoffelmos, som deres mor sikkert ville lave til familien. Der kunne måske ovenikøbet blive en klat smør til!

Netop som drengene var ved at være færdige, kom deres mor ud og sagde, at de bedste kartofler skulle læsses på vognen og bringes til tiendekontoret. Drengene, der vidste, at deres mor ikke kunne tales fra at gøre det, hun følte var rigtigt, læssede vognen i tavshed. De valgte omhyggeligt de bedste kartofler til tiende og gemte resten til eget brug.

Mange år senere, da Joseph var blevet kirkens sjette præsident, huskede han stadig levende denne hændelse og fortalte den på følgende måde:

Jeg var kun en lille dreng dengang og det var mig, der drev hestene. Da vi gik op ad trapperne til tiendekontoret og var klar til at læsse kartoflerne af, kom en af kontoristerne over til min mor og sagde:

„Søster Smith, du er enke, det er synd for dig, at du skal betale tiende."

Han sagde også en hel masse andre ting, hvorefter min mor vendte sig om mod ham og sagde: „William du burde skamme dig. Vil du nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betalte min tiende, kunne jeg jo forvente, at Herren ville tilbageholde sine velsignelser til mig. Jeg betaler ikke alene min tiende, fordi det er Guds befaling, men fordi jeg forventer en velsignelse for at gøre det. Hvis jeg holder dette og andre bud, forventer jeg, at jeg får fremgang og at jeg vil kunne forsørge min familie." ○

DEN FØRSTE MARTYR

Efter Jesu død, fortsatte hans apostle med at prædike evangeliet i templet og hjemme hos folk. De opdagede snart, at der var mere end de kunne klare. Derfor bad de alle dem, der havde antaget Jesu Kristi lærdomme, om at udvælge 7 kloge mænd, der var fyldt med Helligånden til at hjælpe med at holde orden på pengesagerne og tage sig af de fattige.
Disse 7 mænd blev kaldt diakoner og apostlene lagde deres hænder på dem og velsignede dem. De hjalp så med at tage sig af pengene og de fattige.
Den første mand, der blev valgt, hed Stefanus. Mange af de mennesker, som ikke havde troet på Jesu lærdomme blev berørt af Stefanus tro og magt. Overalt i Jerusalem taltes der om hans ånd og mirakler.
Dette var årsag til, at nogle mænd fra synagogen begyndte at diskutere med Stefanus, men de var ikke i stand til at finde fejl i den kloge måde og den ånd, hvormed han talte. Da lederne i synagogen ikke kunne finde andre måder at stoppe Stefanus på, overtalte de nogle ugudelige mennesker til at udsprede nogle løgnehistorier om ham. De påstod, at han talte imod Gud og Moses og krævede, at han skulle straffes.
Ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte disse løgne, de greb Stefanus og førte ham for rådet. De som havde udspredt løgnehistorierne gik også til rådet og sagde: „Den mand taler stadig imod dette hellige sted og imod loven. Thi vi har hørt ham sige: Denne Jesus fra Nazaret skal nedbryde dette sted og forandre de skikke, som Moses har overleveret os."
Og alle de, som sad i rådet. stirrede på ham, og hans ansigt var, for dem at se, som en engels ansigt. Men de, som havde løjet om Stefanus, angreb ham stadig, derfor vendte ypperstepræsterne sig mod Stefanus og spurgte: „Forholder dette sig således?"

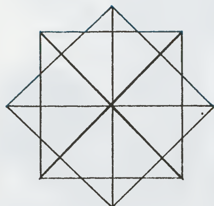
Skønt Stefanus vidste, at hans liv var i fare, blev han modigt stående og besvarede alle de spørgsmål, der blev stillet ham. Han fortalte folket beretningerne om Abraham, Joseph, Moses og andre af bibelens profeter. Og han mindede dem om, hvordan deres forædre havde været ulydige og var blevet udryddet. Han anklagede dem også for at have dræbt Jesus Kristus, Guds Søn, og sagde, at de ville blive straffet.
Ypperstepræsterne blev vrede på den unge mand, fordi han vovede at modsige dem og de begyndte at stræbe ham efter livet. Men Stefanus stirrede op mod Himlen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd. Derved fik han mod til at gå det i møde, som han måtte lide, for de ting, han var blevet inspireret til at sige.
Lederne var så ophidset, at de holdt sig for deres øren for ikke at høre, hvad Stefanus sagde. I deres vrede og frygt, trak de ham udenfor byen og begyndte at smide sten på ham. Det var den måde, man straffede folk på dengang. For lettere at kunne kaste stenene, tog de deres overtøj af og gav det til en ung mand ved navn Saulus.
Alt imens stenene slog imod Stefanus' legeme knælede han ned, løftede sine øjne mod himlen og bad: „Herre Jesus, tag imod min ånd." og lige før han døde råbte han til Gud om at tilgive dem, der havde kastet sten imod ham og syndet mod Gud.
Stefanus var den første mand, der blev dræbt for at prædike evangeliet, efter Jesu korsfæstelse.
Da Stefanus' venner hørte om hans død, tog de bedrøvet hans forslåede legeme og begravede det. Og de sørgede over denne modige unge mand, der havde givet sit liv for sandheden. (Ap. Ger. kap. 6 og 7)
Illustrationen er velvilligt stillet til rådighed af Providence Lithograph Company

Bare for sjov

Kims leg
Her gælder det om at finde ud af, hvor meget du ser i et enkelt glimt. Se nøje på diagrammet. Besvar så følgende tre spørgsmål. Hvis der stod et træ alle de steder, hvor linierne mødes eller krydser hinanden, hvor mange ville der så være? Hvor mange rækker? Hvor mange træer pr. række.

Fixer-billede
Den gamle bjørn er gået ud af sin hule for at se sig omkring og så kan han lugte, at der er andre dyr omkring ham. Prøv at se, hvor mange du kan finde. Der er en papegøje, en skilpadde, en kat, en mand, et får, en pige, en ugle; en fugl der flyver i luften; Prøv om du er så dygtig, at du kan finde dem allesammen.

Svar:
1. 25
2. 12
3. 5

Drømmen

AF SIPUNA J. MATUAUTO

Da jeg netop havde afsluttet min highschool i 1962, begyndte jeg at studere ved kirkens college i Hawaii. I løbet af mit andet år der, døde min elskede mor. Min far var død, da jeg var en lille pige og jeg følte mig stærkt knyttet til min mor, hvem jeg var fuldstændig afhængig af både økonomisk og til at vejlede mig og sørge for mit velbefindende. Da jeg havde modtaget budskabet om min mors død, bad jeg grædende til min himmelske Fader og krævede at få at vide, hvorfor han havde været så grusom imod mig. Hvorfor havde han borttaget det eneste menneske, som jeg elskete og havde at leve for? Jeg fortalte min himmelske Fader, at jeg var meget vred på ham og at jeg havde i sinde at holde mig fra kirken, indtil jeg var kommet over min vrede. Men til trods for, at jeg var meget vred på min himmelske Fader, holdt jeg dog ikke op med at adlyde en af hans værdifulde lærdomme, som min mor havde indpodet i mig. Hun havde overfor sine børn understreget vigtigheden af faste og bøn. Selv da jeg havde forladt hjemmet for at tage på college, mindede hun mig stadigt om denne store lærdom i sine hyppige breve. På grund af det, hun her havde lært mig, huskede jeg altid at bede mine morgen- og aftenbønner og trofast overholde fasteloven.

I denne prøvelsernes tid var mine bønner imidlertid ikke, som de plejede at være. Det var den første gang i mit liv, at jeg virkelig havde talt til

min himmelske Fader, som jeg ville have talt til min jordiske far. Jeg glemte aldrig at fortælle ham, at jeg stadig var vred, og at jeg ikke havde i sinde at sætte mine ben i kirken, før jeg var kommet over min vrede.

På grund af min nedtrykthed og det, min mor havde lært mig, havde jeg ingen ønsker om at gå ud og gøre noget af det, hun ikke ville have syntes om, hvis hun stadig havde levet. Jeg vidste dog, ikke desto mindre, at hun ville have været imod den måde, jeg tilbragte mine søndage på, med at sove og se fjernsyn hele dagen. I denne tid gik min tankevirksomhed helt i stå. Jeg følte mig frygtelig ensom.

Så, en søndag nat, lærte jeg om, hvordan missionærarbejdet virkelig fungerer i åndeverdenen. Denne oplevelse forårsagde, at min vrede forsvandt i gråd af bar forståelse og kærlighed til min Fader i Himlen. Denne særlige nat, drømte jeg — noget jeg ikke gør ret tit. I denne drøm så jeg min kære mor med et lektiehæfte i hånden, hun stod foran en gruppe mennesker og underviste dem i evangeliet. Drømmen var så virkelig, at jeg rejste mig op i sengen for at løbe over til min mor. Men da jeg åbnede øjnene opdagede jeg, at jeg var helt alene i værelset.

Et eller andet fik mig til at læne mig ud ad sengen og trække den anden skuffe ud i min kommode, der samlede jeg et af min mors breve op. Jeg tændte lyset og af en eller anden grund begyndte jeg at læse den anden side af hendes brev. Jeg kom hurtigt til det sted, hvor min mor skrev, at hun havde modtaget et missionskald. Hun skrev, at hun med glæde ville gøre hvad som helst for kirken og at Herren forventede, at hun begyndte sin mission i april det følgende år (1964). Hendes brev var skrevet sidst i 1963.

Da jeg læste denne del af hendes brev, trængte et lys lige ind i min sjæl og fyldte mit bryst. Dette lys overbeviste mig, så jeg uden skygge af tvivl vidste, at min mor havde forladt dette liv for at udføre en mission på den anden side. Ser I, min mor døde den 2. april 1964 — den selv samme måned, hvor hun regnede med at begynde sin mission.

Jeg opdagede, at jeg stadig havde brevet i hånden, da jeg med mine øjne fulde af tårer kastede mig på knæ for at takke min himmelske Fader for det lys han havde givet mig, og jeg bad om han ville tilgive mig min store dumhed i den forløbne tid. Jeg lovede ham, at jeg fra nu af, ville gøre hans vilje i alle ting og forsøge at tjene ham hver dag i hele mit liv.

Søster Matuauto er fra Samoa og arbejder som oversætter for kirken.

EN FORSTÅELSE AF, HVEM VI ER GIVER SELVAGTELSE

Tale, holdt ved sessionen fredag morgen den 5. oktober 1973

PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Mine kære søskende og venner. Må jeg komme med nogle få bemærkninger om noget, som bekymrer os alle i vore dage. Jeg taler om den rystende mangel på selvagtelse, der plager så mange mennesker. Det ses tydeligt i deres påklædning, deres manerer og den overstrømmende tolerance der farer over verden som en lavine.

Vi kan se mange blandt os, som ser ud til at undrage sig sømmelighedens standarder eller forståelsen for betydningen af de ældre og mere erfarnes ord, der siden tidernes begyndelse virkelig har betydet noget for vores forfædre; ord der er blevet sagt for at styrke egenskaber, retfærdighed, harmoni, enighed og fred i verden.

Der er evige sandheder, og hvis vi alle forstod, lærte og praktiserede dem ville enhver mand, kvinde, dreng og pige, der nu lever, som har levet eller vil komme til at leve, blive frelst.

For nogle synes det måske gammeldags at tale om dyd, ærlighed, moral, tro og karakterstyrke, men det er disse egenskaber, som har skabt store mænd og kvinder, og vist den vej ad hvilken man kan finde lykken i dette liv, og evig glæde, i den verden som kommer. Det er disse egenskaber, der er vort livs anker, til trods for prøvelser, sorger, ulykker, besværligheder og krigens vederstyggeligheder, der bringer forfærdende

ødelæggelser, hungersnød og blodsudgydelser i sit kølvand.

De, der ikke følger de advarsler, der kommer fra dem, der stræber efter at undervise i disse principper, og i stedet vælger en anden kurs, vil i den sidste ende befinde sig i en ynkelig tilstand, hvilket vi jo så ofte er vidne til blandt os.

Profeten Esajas beskriver på den mest dramatiske måde, de tragiske resultater, da han gentager de ord, der kom til ham fra Gud, da han søgte at befæste sit folk imod verdens ugudelighed, jeg vil gerne citere disse ord:

„. . . hos de sørgende skaber jeg læbernes frugt, fred, fred for fjern og nær, siger Herren, og nu vil jeg læge ham.

„Men de gudløse er som det oprørte hav, der ikke kan komme til ro, hvis bølger opskyller mudder og dynd.

„De gudløse har ingen fred, siger Gud." (Es. 57:19-21)

Andre profeter har lige så overbevisende sagt at „ugudelighed har aldrig været lykke." (Al. 41:10)

Når jeg i bønnen har tænkt over grunden til, at en mand vælger den kurs, der så dramatisk beskrives af Esajas — at vige fra den sti der kunne have ført til fred, i stedet vælger noget, der kan lignes ved et oprørt hav af mudder og dynd — så synes det mig altsammen at komme af manglende selvagtelse. Lyt engang til disse kloge ord, sagt af mennesker, hvis levevis har været værdig til efterfølgelse og som oplevede den tids realiteter, som de taler om. Jeg citerer:

„Selvagtelse er alle dyders hjørnesten."

Sir John Frederick William Herschel, britisk læge (1792-1871)

Andre har erklæret:

„Selvagtelse er den ædleste klædning et menneske kan iføre sig, den mest ophøjede følelse, hvorved sindet kan inspireres."

Samuel Smiles, skotsk biografisk forfatter, (1812-1904)

„Ethvert menneske stempler sig selv. Den pris vi falbyder os til, betales af andre. — Et menneske bliver stort eller lille af egen fri vilje."

Johann von Schiller, tysk digter, dramatiker og filosof. (1759-1805)

„Hvem er du?"
I er allesammen Guds sønner og døtre.
Jeres ånder blev skabt og levede som organiserede intelligenser før verden blev til.

En kær mor fra en naboby skrev til mig: „Jeg elsker mit land, jeg elsker min mand, jeg elsker Gud og hvordan er dette muligt? Fordi jeg oprigtigt elsker mig selv."
Dette er selvagtelsens frugter. Omvendt er det således, hvis man ikke elsker sig selv, som denne søster skriver, må man regne med at dette får andre følger. Man elsker ikke længere livet og hvis man er gift, mister man sin kærlighed til ægtefælle og børn — der er ingen kærlighed i hjemmet eller respekt for det land, man lever i og endelig mister man sin kærlighed til Gud. Resultatet bliver oprør i landet, uorden og manglende kærlighed i familien, ulydige børn, og man mister kontakten med Gud, alt sammen fordi et menneske har mistet sin selvagtelse.
Jeg mindes en invitation, jeg engang fik, til at tale til nogle mænd, hvor de fleste ikke var blevet forfremmet i kirken på grund af deres manglende ønsker derom eller forståelse af det vigtige i at rette sig efter visse standarder for at kunne forfremmes. Det emne, jeg skulle tale om var: „Hvem er jeg?" Mens jeg grundede over dette emne og søgte i Guds ord, under forberedelserne til min opgave, fornemmede jeg øjeblikkelig at jeg skulle tale om et emne, som er af lige så stor vigtighed for enhver af os, som det var for disse mænd, blandt hvilke der utvivlsomt var nogle, som ikke havde fundet sig

selv og som manglede en solid grundvold at bygge deres tilværelse på.
Børns grusomhed og de unges uforbederlighed er meget ofte et forsøg på at tiltrække sig opmærksomhed og opnå den popularitet, som de ikke kan få ved hjælp af deres legemlige eller åndelige talenter. Derfor afspejler den blaserte pige og den usoignerede dreng ofte blot nogle mennesker, der ved hjælp af et overfladisk udseende eller en unormal opførsel søger (ganske vist på en underlig måde) at opnå de udefinerlige egenskaber, de synes er så charmerende — det bliver så til et klodset forsøg på at tiltrække sig opmærksomheden gennem en opførsel, som tydeligt viser en indre skuffelse, fordi de pågældende mangler forståelse for deres egen identitet som menneske.
Så derfor „Hvem er jeg?" De, som mangler denne vigtige forståelse, kan som følge deraf ikke i den grad sætte pris på sig selv, som de ville have kunnet, hvis de forstod, og dette fører til manglende selvagtelse.
Må jeg begynde at sige, hvad der er at gøre ved det, ved at stille to spørgsmål fra skriften, som enhver bør lægge sig på sinde.
Salmisten skrev: „. . . hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?
„Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kroned du ham;" (Sal. 8:5-6)
Det næste spørgsmål er det, Herren stillede Job: „Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har nogen indsigt! . . . (hvor var du) mens morgenstjernerne jubled til hobe og alle gudssønner råbte af glæde?" (Job. 38:4,7)
Skal man ændre disse ord fra skrifterne til et mere enkelt sprog, kan man nok sige at profeterne, som her er citeret, simpelthen spørger enhver af os: „Hvor kom du fra? Hvorfor er du her?"
En stor engelsk-amerikansk psykolog, MacDougall (1871-1930), sagde engang: „Den første ting, man må gøre hvis man skal hjælpe en mand på fode igen, er at genoprette hans selvagtelse, hvis det er muligt." Jeg mindes også den gamle engelske vævers bøn: „Oh, Gud, hjælp mig til at bevare en god mening om mig selv." Det burde være enhver sjæls bøn; ikke en kunstig udviklet selvvurdering, som kom gennem hovmod, indbildskhed eller påtrængenhed, men ved hjælp af retfærdig selvagtelse, hvilket kunne defineres som: „Tro på sin egen værdi for Gud og mennesker."
Prøv blot at betragte disse udtalelser som svar på de spørgsmål, som må brænde i bevidstheden på enhver, som er faret vild eller som endnu ikke er i stand til virkelig at vurdere sig selv i denne kaotiske verden. Selv om min taletid er begrænset, håber jeg at min røst i en vis målestok må kunne nå over denne triste, trøstesløse og problemfyldte verden.
Apostlen Paulus skrev: „Da vi var under vore kødelige fædres tugt, havde vi ærefrygt for dem; skal vi så ikke meget snarere bøje os under åndernes Fader og få livet i eje?" (Heb. 12:9)
Dette antyder at alle, som lever her på jorden, har én der er fader til deres ånder på samme måde som de har en jordisk far. Det samme antydede Moses og Aaron, da de faldt på deres ansigter og sagde: „O Gud, du Gud over alt køds ånder, vil du vredes på hele menigheden, fordi en enkelt mand synder?" (4. Mos. 16:22)
Bemærk, hvordan de tiltalte Herren: „. . . du Gud over alt køds ånder."
Gennem åbenbaringerne til Abraham får vi et glimt af, hvem og hvad den ånd er:
„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.
„Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham; Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født." (Abr. 3:22-23)
Her får vi at vide, at Herren lovede dem, der var trofaste i forudtilværelsen, at de ville blive forfremmet, idet de ville få et jordisk legeme i denne deres anden prøvestand, som skulle foregå her på jorden. Hvis de så ydermere ville holde de bud, som Gud ville give ved åbenbaring, ville de få „herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abr. 3:26)
Se, der er adskillige værdifulde sandheder i disse skriftsteder. For det første får vi en definition af, hvad en ånd er, i forhold til vort jordiske legeme. Hvordan så det ud i forudtilværelsen (hvis vi kunne se det adskilt fra vort jordiske legeme)? En af vore dages sidste dages hellige profeter giver en inspireret forklaring på dette:
„. . . Det åndelige er afbildet i det timelige, og det timelige er afbildet i det åndelige. Menneskets ånd er i dets persons lignelse, hvad der også er tilfældet med hvert dyrs ånd og alt det, som Gud har skabt." (L. & P. 77:2)
Den næste sandhed, vi lærer af disse skriftsteder, er, at I og jeg har været ånder, som har fået le-

gemer, fordi vi var blandt dem der bestod deres første prøvestand, hvorfor vi fik det privilegium at komme her til jorden som jordiske personligheder. Hvis vi ikke havde bestået denne prøvestand, ville vi ikke have været her og haft vort jordiske legeme, vi ville være blevet nægtet dette privilegium og ville så have fulgt Satan eller, Lucifer, som han også kaldes, vi ville så have været sammen med den trediedel af ånder, der også blev skabt i denne forudtilværelse, men som blev nægtet det privilegium at få et jordisk legeme. De befinder sig ganske vist imellem os, men kun som ånder, for at gøre yderligere forsøg på at modarbejde frelsesplanen, der jo er den plan, hvorved alle, der vil adlyde, får den store ære at komme tilbage til vor Fader, som gav os livet.

Således erklærer Det gamle Testamentes profeter med respekt for døden: „... og støvet vender tilbage til jorden som før og ånden til Gud, som gav den." (Præd. 12:7)

Vi kan selvfølgelig ikke vende tilbage til et sted, hvor vi ikke før har været, derfor taler vi om døden som en ligeså mirakuløs proces som fødslen. Ved døden vender vi tilbage til „vor Fader, som er i himlen" ham som Mesteren lærte sine disciple at bede til.

Endnu en sandhed, som bliver tydeliggjort i disse skriftsteder (Abr. 3:22-23), er den, at mange er udvalgte ligesom Abraham, før de bliver født, sådan som Herren også fortalte Moses og Jeremias. Dette blev gjort endnu mere betydningsfuldt af en sidste dages hellig profet, Joseph Smith, som sagde: „Jeg tror, at ethvert menneske, som bliver kaldet til et vigtigt stykke arbejde i Guds rige, var kaldet og forudordineret til dette arbejde, før verden blev til." Og han tilføjede: „Jeg tror, at jeg var forudordineret til det arbejde, som jeg er kaldet til at udføre." *(Documentary History of the Church* 6. bind side 364)

Men vi har også fået en advarsel: Til trods for denne kaldelse, der omtales som en „forudordination" har vi fået endnu en erklæring:

„Se, mange er kaldede, men få er udvalgte ..." (L. & P. 121:34)

Dette antyder, at skønt vi har vor handlefrihed her, er der mange som før verden blev til, er forudordineret til noget større, end de bereder sig til her. Selv om de også har været blandt de noble og store mænd, om hvem Herren har sagt, han ville vælge sine udvalgte ledere blandt, kan de gøre fejl, så de ikke modtager denne kaldelse her på jorden. Derfor, stiller Herren dette spørgsmål: „Og hvorfor er de ikke udvalgt?" (L. & P. 121:34)

Der gives to svar — for det første: „Fordi deres hjerte er de verdslige ting hengivne ..." og for det andet: „... de tragter efter menneskelig ære." (L. & P. 121:35)

For nu at give jer et lille resume over, hvad jeg her har læst, kunne jeg igen spørge enhver af jer: „Hvem er du?" I er allesammen Guds sønner og døtre. Jeres ånder blev skabt og levede som organiserede intelligenser før verden blev til. I er blevet velsignet med jordiske legemer, på grund af jeres lydighed imod visse bud i forudtilværelsen. I er hver især født ind i den familie, I kom til, i det land, I kom til, som en belønning for det liv I levede, før I kom her, og på dette tidspunkt i verdenshistorien, hvilket Paulus belærte folk i Athen om og som Herren åbenbarede til Moses er afhængig af deres trofasthed, som levede før denne verden blev skabt.

Hør de betydningsfulde ord, fra den magtfulde prædiken om „den ukendte Gud", som apostlen Paulus holdt for de uvidende, der tilbad afguder af sten, messing og træ, jeg citerer:

„Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den, han, som er Himmelens og jordens Herre, bor ikke i templer, gjorte med hænder,

„Og han lod alle folk nedstamme fra ét menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens flade, og han fastsatte bestemte tider og landegrænser for dem,

„for at de skulle søge Gud, om de dog kunne famle sig frem til ham og finde ham, så sandt han ikke er langt fra en eneste af os;" (Ap. Gern. 17:24, 26-27)

Her ser vi igen, hvordan Herren yderligere belyser sine erklæringer til Moses, i 5. Mosebog:

„Da den Højeste gav folkene eje, satte skel mellem menneskenes børn, bestemte han folkenes grænser efter tallet på Guds sønner." (5. Mos. 32:8)

Tænk på, at dette blev sagt til isralitterne før de kom til det forjættede land, som skulle være deres arveland.

Læg nu mærke til det næste vers: „men Herrens del blev Jakob, Israel hans tilmålte lod." (5. Mos. 32:9)

Det synes således meget klart, at de som blev født i Jakobs slægtslinie, hvilke senere blev kaldt israelitter eller Israels børn, og hans efterkommere; er født i den mest hæderkronede slægtslinie, som noget jordisk væsen kunne komme til her på jorden.

Alle disse fordele, var tilsyneladende løfter eller forudordinationer, som blev gjort før verden blev til. Disse ting blev sikkert af-

gjort, i forhold til det liv vi førte i forudtilværelsen som ånder. Nogle vil måske betvivle sådanne formodninger, men samtidig vil de nok utvivlsomt kunne antage en tro på, at enhver af os, når vi forlader denne jord, vil blive dømt efter vore gerninger her i jordelivet. Er det så ikke ligeså fornuftigt at tro, at det, vi hver især får i dette liv på jorden, gives os, efter hvad vi fortjener for vor opførsel, før vi kom her?

Se, fra skrifterne har vi endnu noget vigtigt, som vi må forstå. Vi har alle vor handlefrihed, hvilket får nogle mennesker, der afslører en genstridig ånd, til at tro, de kan gøre som de har lyst til, men det er ikke rigtigt, profeterne har i skrifterne beskrevet handlefrihed, som det virkelig er ment. Jeg citerer:

„Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er." (2. Nep. 2:27)

Apostlen Paulus understreger det enkelte menneskelegemes hellighed i denne udtalelse: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?

„Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1. Kor. 3:16-17)

Og han sagde yderligere, at de havde fået en særlig begavelse, idet de havde modtaget den såkaldte Helligånd som en gave. Sådan lød hans lærdom: „Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv? ... ær derfor Gud i jeres legeme!" (1. Kor. 6:19-20)

Hvis vi kan få folk til at tænke over, hvad disse ord betyder, vil vi kunne begynde at forstå det betydningsfulde i den berømte psykologs, McDougalls ord, hvilke jeg tidligere har citeret: „Den første ting, man må gøre, hvis man skal hjælpe en mand på fode igen, er at genoprette hans selvagtelse, hvis det er muligt." På hvilken måde vil man bedre kunne hjælpe et menneske til at få sin selvagtelse tilbage end ved at give det svar på spørgsmålet: „Hvem er jeg?"

Når vi møder et menneske, hvis opførsel, udseende, tale og fuldstændige ligegyldighed overfor almindelig velanstændighed, afslører en mangel på selvagtelse, er vi helt sikkert vidne til, hvordan Satan på en skrækkelig måde har sejret, netop sådan som Herren har sagt, at Satan vil prøve på at „tilintetgøre menneskets handlefrihed." (Se Moses 4:1-4) Det er den skæbne, der bliver dem til del ja, „endog så mange, som ikke vil lytte til min røst" (Moses 4:4), som Herren sagde til Moses.

For nogle år siden læste jeg en statistik, som var lavet af nogle præster der havde undersøgt, hvor mange studenter der havde begået selvmord. De kom, efter indgående studier, til følgende konklusion: „Studenterne, som tog deres eget liv, manglede i den grad en livsanskuelse, at de, da de stod overfor svære prøvelser i deres liv, intet holdepunkt havde, hvorfor de tyede til den fejge udvej."

De som Mesteren omtaler i den lignelse, der afslutter bjergprædikenen, vil kunne komme i en ligeså frygtelig situation:

„Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem ligner den dåre, som byggede sit hus på sand.

„Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort." (Matt. 7:26-27)

Herrens evige formål ifølge frelsesplanen blev kundgjort af Moses: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39)

Det første mål i den evige plan var, at hver af os skulle komme til jorden og få et jordisk legeme for derefter, når vi er døde og senere opstået, at få forenet vor ånd og opstandne legeme, hvorefter vi ikke mere er underlagt døden. Alt dette er en gave, som enhver levende sjæl vil modtage, som Paulus sagde: „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:22)

Hvad dette betyder for en, der er ved at dø af en ondartet sygdom eller for en mor, der berøves sit barn, kan vist bedst illustreres ved disse ord fra en ung mor, som jeg besøgte på hospitalet for nogle år siden, kom med. Hun sagde: „Jeg har tænkt det hele igennem. Det gør ingen forskel om jeg dør nu eller når jeg er 70, 80, eller 90. Jo hurtigere jeg kan komme et sted hen, hvor jeg kan gøre de ting, der kan bringe mig evig glæde, jo bedre vil det være for os alle sammen." Hun var fortrøstningsfuld ved tanken om, at hun havde levet et sådant liv, så hun var værdig til at komme i Guds nærhed, hvilket betyder glæde og evigt liv.

Vigtigheden af, at vi hver især drager nytte af ethvert kostbart minut, vi har fået tildelt, måtte jeg nødvendigvis selv erkende, da jeg kom ud for en hændelse i

min egen familie. En ung mor kom hjem til sine forældre med sin yndige, lyshårede 6-årige datter. Moderen spurgte bedsteforældrene, om de ville høre en smuk sang, som barnet netop havde lært i sin primaryklasse. Barnet sang medens hendes mor spillede til:

Jeg er Guds kære barn,
og han har sendt mig her,
har givet mig et jordisk hjem
med far og mor så kær.

Jeg er Guds kære barn,
mit ønske stærkt og rent,
hjælp mig, så jeg forstår
hans ord
og før det er for sent.

Jeg er Guds kære barn,
velsignelser jeg får,
hvis jeg hans vilje gør hver
dag,
til ham engang jeg når.

Kor:
Led mig, før mig, gå du med
mig,
hjælp at finde vej,
lær mig, hvad jeg gøre kan,
for hjem til Gud at nå.

Syng med mig: B-76

(De to sidste linier i koret ændret, efter præsident Lees ønske. O. A) Bedsteforældrene havde tårer i øjnene. De havde ingen anelse om, at denne mor, næsten før hendes lille pige havde lært alt, hvad hun måtte gøre og vide, mistede alle muligheder for at undervise mere, idet hun måtte tilbage til sit himmelske hjem. Moderen blev pludselig taget bort i døden, hvorpå det blev overladt til andre at påtage sig ansvaret for at besvare alle de spørgsmål, som et barn trygler om svar på, og for at opdrage og lede hende gennem livets utryghed.

Hvilken forskel ville det ikke gøre for os, hvis vi virkelig sansede vort guddommelige forhold til vor himmelske Fader, til Jesus Kristus, vor Frelser og til hinanden.

I modsætning til den ophøjede fred, som sådan en dejlig søster, som hende jeg besøgte på hospitalet, var i besiddelse af, er der den forfærdende indstilling, som besjæler dem, der ikke har den store fortrøstning, når de nærmer sig døden, for Herren har sagt lige ud: „Men ve dem, som ikke dør i mig, thi deres død er bitter." (L. & P. 42:47)

Det var den irske filosof, George Bernard Shaw (1856-1950), der sagde: „Hvis vi alle blot ville erkende, at vi er børn af den samme fader, ville vi holde op med at råbe så meget efter hinanden, som vi gør."

Nu, hvor jeg nærmer mig afslutningen af min tale, vil jeg udtrykke mit håb om, at jeg har givet jer og andre, som endnu ikke har hørt sådanne råd, noget, der kan stimulere jer til at tænke besindigt over, hvem I er og hvor I kommer fra; og når I gør det, at I så må kaste et blik ind i jeres sjæl og beslutte jer til fra nu af at udvise en større respekt og agtelse for Guds tempel, jeres menneskelige legeme, hvori der dvæler en himmelsk ånd. Jeg vil anmode jer om atter og atter at sige det samme til jer selv, som primary lærer børnene at synge: „Jeg er Guds kære barn" og når I gør dette, begynd så fra i dag af, at leve nærmere de idealer, som kan gøre jeres liv lykkeligere og mere frugtbart, på grund af en ny erkendelse af, hvem I er.

Gud give, at hver eneste en af os, der er her i dag, må leve således, at alle dem vi omgås og møder vil kunne se, ikke os, men vort guddommelige jeg. Det er min bøn, at de, som har set, hvad der bliver af dem der er faret vild, må få karakterstyrke og beslutsomhed til at nå opad og fremad mod livets evige mål, og at jeg også må gøre mit, ved at søge at vise et eksempel og være et forbillede i de ting, jeg kan gøre.

Jeg bærer igen mit højtidelige vidnesbyrd om den store sandhed i Mesterens dybsindige ord til den grædende Marta:

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør." (Joh. 11:25)

Jeg takker Gud, fordi jeg med den samme ånd, hvormed Marta bar sit vidnesbyrd, kan sige at også denne Ånd har vidnet til mig, som den gjorde til hendes sjæls dyb:

„Ja Herre! jeg (ved også) at du er Kristus, Guds Søn, den som (kom) til verden." (Joh. 11:27)

Således er det i vor Herre og Mester, i Jesu Kristi, denne verdens Frelsers navn. Amen.

Der er et gammelt ord, der siger, at hvis vi alle forstod, lærte og praktiserede, ville enhver mand, kvinde, dreng og pige, der nu lever, som har levet eller vil komme til leve, blive frelst.

KVINDENS ROLLE ER DEN STØRSTE ÆRE

Tale holdt ved sessionen søndag morgen d. 7. oktober 1973

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER , 1. rådgiver i Det første Præsidentskab

Jeg føler trang til at bære mit vidnesbyrd til verden her til morgen, om at jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, han som kom og gav sit liv for os. Selv om han gav os livets og frelsens plan, blev han dog korsfæstet. Gennem hans opstandelse er det muligt for os at nyde evigt liv. Guds profeter er altid blevet forfulgt og mange af dem er blevet dræbt, når de underviste i Herrens ord. Er det ikke skrækkeligt at tænke på?

Jeg vil også bære mit vidnesbyrd til jer om, at denne kirke, som har evangeliet i sin fylde, er blevet genoprettet gennem en af Guds udvalgte profeter; at Jesu Kristi Kirke er her på jorden i dag; og at Jesus leder sin kirke gennem en levende profet, Harold B. Lee.

Jeg vil gerne appellere til mennesker overalt om at lytte til Herrens ord, som ved hans profets røst gives til alle menneskers frelse. Prøv ikke på at ignorere dem, at udslette dem eller at ødelægge dem.

I dag ønsker jeg at tale om kvindernes rolle i denne kirke, her hvor vir har så mange kvinde-hustruer, mødre og enlige, der har engageret sig i Herrens værk og i at tjene deres medmennesker. De er tilknyttet hjælpeforeningen, kvindernes hovedorganisation; primary, hvor børnene bliver belært; søndagsskolen, hvor alle medlemmerne undervises i evangeliet; GUF (Gensidig Uddannelsesforening), hvilket er en aktivitets og selskabelig forening for unge og voksne; foruden at vore kvinder har viet deres talenter til endnu flere forskellige områder.

Da jeg drøftede nogle forretningsanliggender med nogle mænd forleden dag, gled samtalen over til noget mere personligt, idet en af dem sagde: „Jeg har den dejligste kone i verden!" En anden sagde: „Det er da noget *du* tror. Jeg mener at jeg har den bedste." En tredie mand sagde: „Er det ikke en stor velsignelse at have en hustru, man elsker og som elsker én, der er en god mor og husholder med høje idealer, som tror på Gud og ønsker at hjælpe sin familie med at antage og efterleve Jesu Kristi evangeliums lærdomme?"

Hvilken kvinde kunne ønske sig nogen større ære eller hyldest, end den hun får ved at have en mand, der elsker og påskønner hende? Verdens ros og ære må svinde hen til noget ubetydeligt, hvis hun sammenligner den med Herrens behag i hende og med den kærlighed og anerkendelse der udvises hende i ord og gerning af dem, der står hende nærmest og som hun holder mest af.

Lige fra begyndelsen har Gud gjort det klart, at kvinder er noget særligt, og han har også meget klart defineret hendes stilling, pligter og skæbne i den guddommelige plan. Paulus siger, at manden er Guds billede og afglans og at kvinden er mandens afglans; altså at manden ikke er noget uden kvinden og kvinden ikke noget uden manden i Herren. (1. Kor. 11:7, 11). I har sikkert bemærket, hvor betegnende det er, at Gud nævner, at vi, i forbindelse med dette store partnerskab, aldrig må glemme, at en af kvindens største privilegier, velsignelser og muligheder er, at være Guds medarbejder, til på lige fod med ham at bringe hans åndelige børn til verden.

Det må bekymre alle, som forstår dette herlige forbillede, at Satan og hans legion bruger så videnskabelige og forbryderiske overtalelsesmidler til at lokke kvinderne fra at leve op til deres største ansvar som hustruer, mødre og husholdere. Kvindernes

frigørelse, uafhængighed, sexuel frihed, børnebegrænsning, aborter og anden underfundig propaganda, er altsammen Satans metoder til at ødelægge kvinden, *samt hjemmet og familien — samfundets grundvold.*

Nogle af de mest effektive midler foruden radio, TV og kulørte blade er spekulationen i pornografi, hvor kvinden nedværdiges og skammeligt anvendes som sexsymbol — sexudbytte, som nogen siger. Usømmelig påklædning, narkotika og spiritus er de umådelige gifte, der fører til dydernes, kyskhedens og selv til livets ødelæggelse. Med de moderne elektroniske kommunikations og transportmidler der er opfundet, kan mange flere mennesker høre meget mere udover hele verden, end det er muligt på nogen anden måde, og det kan have en nedbrydende indflydelse og virkning.

Ja, pornografi, narkotika og spiritus er i alarmerende mængder tilgængelige for både unge og gamle, og det ødelægger moralværdierne, foruden at nedsætte tænkeevnen hos dem, der bukker under for disse djævelske listigheder.

Præsident Dallin Oaks, ved Brigham Young University, sagde for nylig til studenterne der: „Vi er omgivet af litteratur, der tilskynder til ulovlige sexuelle forbindelser, og det både i bøger og på film. Bortvis det, for jeres egen skyld. Pornografiske billeder, film og sexhistorier er værre end uren, forgiftet føde. Legemet har en naturlig modgift mod usund mad, men hjernen kan ikke på samme måde „kaste op". Når det én gang er registreret, vil det forblive i sindet, hvor de fordærvede indtryk vil dukke op og drage jer fra de sunde ting i livet."

Det er mere end vigtigt, at vore unge piger holder sig fra sådanne gifte. De, der er piger i dag, vil være voksne kvinder i morgen, og det er nødvendigt, at de bereder sig til dette. Mon I kan forestille jer, hvordan fremtidens verden vil være, hvis pigerne i dag er umoralske i den grad, at de ikke vil belære om dyd i deres hjem, og børnene, hvis der er nogen, ikke vokser op indenfor ægteskabets hellige rammer?

Ægteskabet er indstiftet af Gud og vi må gøre alt, hvad vi kan for at styrke de bånd, der skal gøre vore hjem stærke og for at øve os i at være levende eksempler, så vi kan lære vore børn Guds veje, som er de eneste, hvorved de kan finde glæde og evigt liv herefter.

Når vi opregner de mange vigtige ansvar en kvinde har i forbindelse med sine pligter som hustru, mor, husholder, søster, og for at vise kærlighed til sin mand og sin næste, må det være tydeligt for enhver at disse udfordringer skulle kunne tilfredsstille hendes trang til at dyrke de talenter, interesser, skaberevner og færdigheder samt den hengivenhed og energi som så mange kvidder søger at få udløsning for udenfor hjemmet. Det ville være umuligt at vurdere den store gode indflydelse en kvinde, i enhver af disse stillinger, vil kunne have i den sidste ende. Lad mig lige minde os alle sammen om hendes første ansvar.

Hun er først og fremmest, som før nævnt, Guds medarbejder, idet hun skal bringe hans åndelige børn til verden. Hvilket herligt perspektiv! Hun kan ikke modtage nogen større ære. Sammen med denne ære følger et enormt ansvar for at elske og passe disse børn, så de kan lære deres pligter som samfundsborgere og hvad de må gøre, for at komme tilbage til deres himmelske Fader. De må belæres, så de forstår Jesu Kristi evangelium, samt antage og efterleve hans lærdomme. Når de så forstår livets formål, hvorfor de er her og hvor de går hen, vil de have en grund til at vælge det rette og afvise Satans fristelser og anslag, Satan, der virkelig eksisterer og som er fast besluttet på at ødelægge dem.

En mor har meget større indflydelse på sine børn end nogen som helst andre og hun må gøre sig klart, at ethvert ord hun taler, enhver ting hun gør, ethvert svar hun afgiver og ethvert indtryk hun giver børnene ved sin påklædning, påvirker børnene og resten af familien. Det er medens børnene bor hjemme, at de fra deres mor indtager deres holdning til forskellige ting og får det håb og den tro, der vil være afgørende for, hvilket liv de vil leve og hvilke bidrag de vil kunne tilføre samfundet.

Præsident Brigham gav udtryk for den tanke, at moderen er det redskab, som Forsynet bruger og den maskine der leverer krydderierne til hele mennesket og at hun styrer menneskers og nationers tilværelse og skæbne her på jorden. Han sagde yderligere: „Lad mødrene i ethvert land opdrage deres børn til ikke at skabe strid og børnene vil vokse op uden at komme i krig." (*Discourses of Brigham Young,* side 199)

Da Gud Herren sagde: „Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp . . .", så mente han det vir-

RANE

kelig, og så præsenterede han Eva for Adam. (1. Mos. 2:18). Vi har lært, at en mand skal forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og at de skulle være et kød, dette er beskrivelsen af det forhold, der skulle herske mellem en mand og hans hustru. (1. Mos. 2:24). Det siges, at der bag enhver god mand står en kvinde og det er min erfaring, at det almindeligvis er sådan.

Det er interessant at lægge mærke til, hvordan arbejdsgivere, når de søger nyt personale eller tænker på at forfremme nogle af deres ansatte, altid gerne vil vide noget om, hvordan hustruen er.

Det ser ud til at være af stor betydning. Når der skal tages stilling til, hvem der skal være ny leder indenfor præstedømmet, bliver spørgsmålet om hustruens værdighed og evne til at støtte ham altid taget op til drøftelse.

Kvinder, I kan betyde en stor styrke og støtte for mændene i jeres liv og det vil somme tider være således, at de trænger mest til jeres hjælp, når de allermindst fortjener det. Der findes ingen større drivkraft for en mand end bevidstheden om, at hans mor, kæreste eller hustru har tillid til ham og holder af ham. Og mændene bør leve således hver eneste dag, at de kan være værdige til denne kærlighed og tillid.

Præsident Hugh B. Brown sagde engang til en hjælpeforeningskonference: „Der findes mennesker, der siger, at kvinden er det svage køn, men det tror jeg ikke på. Måske nok fysisk, men åndeligt, moralsk, religiøst og i tro, er der ikke mange mænd, som kan nå op på siden af en kvinde, der er oprigtigt omvendt til evangeliet! Kvinder er mere villige til at ofre noget end mænd er, de er mere langmodige i deres ofre, mere ærlige i bøn. De er mandens ligestillede og ofte overgår de endda manden, når det gælder livskraft, godhed, moral og tro.“ (Hjælpeforenings-konferencen d. 29. sept. 1965)

Og piger, lad være med at undervurdere jeres indflydelse på jeres brødre eller kæreste. Hvis I lever et liv, der er værdigt til deres respekt og kærlighed, vil I i høj grad kunne medvirke til deres beslutning om at være rene og dydige, om at få lykke og succes. Husk altid på, at I kan nå meget længere i livet ved hjælp af respekt end ved popularitet. Jeg læste forleden dag en artikel der indeholdt en samtale mellem to amerikanske krigsfanger fra Vietnam. Den ene sagde: „Jeg er syg af krig, bomber, ødelæggelser, fangelejre og alt og alle.“

„Jeg har det næsten lige sådan“, sagde den anden, „men jeg har en pige derhjemme, der beder for at jeg skal komme tilbage. Hun er bekymret og det hjælper mig virkelig til at holde rædslerne ud.“

Jeg vil gerne overfor jer mødre, døtre og kvinder hvorend I er, understrege at Satan er besluttet på at ødelægge jer, på grund af den store mulighed I har for at påvirke alle os til noget positivt i livet. I kan ikke indgå noget kompromis med ham. I må have mod, styrke, et ønske og en beslutning om at leve, som Herren ønsker I skal — rent og godt. Piger, hold jer dydige og værdige til en pæn ung mand, der ligesom I selv har holdt sig ren, således at I sammen kan tage til Herrens hus og blive beseglet til hinanden med ægteskabets hellige bånd for tid og al evighed, og skab et hjem, hvortil Gud med glæde vil sende sine åndelige børn, Så vil I kunne se jeres børn være overbeviste om, at jeres eksempel er vejen til lykke og evig fremgang. De har ret til denne arv. Jeg beder så ydmygt om, at I må leve, så I kan give dem denne arv.

Hele formålet med jordens skabelse var, at der skulle skaffes et sted, hvor Guds åndelige børn kunne komme og blive iført et jordisk legeme og ved at bestå deres anden prøvestand berede sig til frelse og ophøjelse. Hele formålet med Kristi mission var, at skabe mulighed for udødelighed og evigt liv for mennesket. Mødres og fædres hele formål skulle være at leve værdigt til disse velsignelser og at hjælpe Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus i deres arbejde. Der kunne ikke skænkes kvinden større ære end at få lov til at medvirke i denne guddommelige plan, og jeg vil uden omsvøb sige, at en kvinde vil kunne finde større tilfredsstillelse og glæde og bibringe menneskeheden mere ved at være en forstandig og værdig mor, der opdrager gode børn, end hun kan i noget andet erhverv.

Herren har lovet os store velsignelser, hvis vi vil gøre vores del i denne guddommelige plan. En af De forenede Staters præsidenter, Herbert Hoover, kom med denne tilskyndelse: „Hvis vi bare i en generation kun havde børn, der var født af gode forældre, børn, som er velopdragne, veluddannede og sunde, så ville tusindvis af regeringsvanskelighederne forsvinde. Vi ville så være sikre på at få et sundere sind og mere energiske mennesker til at styre vore kræfter mod større bedrifter.“ (Citeret af Præsident David O. McKay. Konferencerapporten april 1931, siderne 79-80)

Hvor er vi dog heldige, at vi her på jorden har fået genoprettet Jesu Kristi Kirke nu i de sidste dage,

med en Guds profet der modtager guddommelig åbenbaring og kan lede menneskenes børn! Det er en velsignelse for os, at vi kender Guds personligned, hans karakter og egenskaber. Vi har også fået livets og frelsens plan. Vi bliver bestandig vejledt om, hvordan vi skal leve, så vi kan få glæde her og evigt liv herefter. Vi har forskellige organisationer, hvor vi kan hente instruktioner og modtage undervisning i alle de ting, der skal til for vort timelige og åndelige ve og vel.

Et af de skønneste programmer, som kirken har indført, er det, vi kalder familiehjemmeaftenen, hvor hele familien samles en gang om ugen. Jeg fryder mig virkelig, når jeg forestiller mig, hvordan kirkens familier over hele verden samles i deres hjem hver mandag aften og at faderen, hvor det er muligt, som husets overhoved, leder familie-lektierne, om alle de problemer der forekommer i det åndelige og timelige liv, efter et lektiehæfte, der omhyggeligt er tilvirket og uddelt til hver familie i kirken. Når familierne samles regelmæssigt og på rette måde, får det en uvurderlig værdi for familiesammenholdet, hvilket tydeligt ses af de mange vidnesbyrd vi modtager derom. Jeg vil gerne tilskynde enhver familie til at følge dette program og jeg kan love jer, at hvis I gør det, vil I blive rigt velsignet med enighed, kærlighed og hengivenhed og I vil kunne fryde jer over resultatet. Familiebønnen er naturligvis en vigtig ting denne aften, lige så vel som regelmæssig familiebøn og personlige bønner hver dag.

Jeg kan ikke forstille mig noget dejligere end et hjem, hvor manden efterlever sin religion og ærer sit præstedømme, medens hans hustru støtter ham hver eneste dag, et hjem hvor der er kærlighed og harmoni og hvor de sammen prøver at opdrage familiens sønner og døtre, så de alle kan komme tilbage til vor himmelske Fader. Det lyder måske som en uvirkelig drøm, men jeg kan forsikre jer om, at der er tusindvis af sådanne hjem indenfor kirken, og at det kan blive til virkelighed for enhver af os, hvis vi antager Jesu Kristi lærdomme og efterlever dem. Hvor heldigt er dog det barn, der lever i et sådant hjem, og hvilken stor glæde det må være for dets forældre og efterkommere!

Jeg vil gerne gentage: Satan prøver at afholde os fra den fulde glæde, der kommer af at holde Guds bud. Vi må aldrig glemme, at Satan virkelig eksisterer og er besluttet på at ødelægge os og vi må endelig lære vore børn derom. Han ved hvor vigtigt familiesammenholdet er. Han ved, at hele civilisationer har overlevet eller er omkommet i forhold til, hvor stærkt eller svagt familiesammenholdet har været. Vi kan holde ham borte fra vore hjem ved at lære vore børn at efterleve Jesu Kristi evangeliums principper, hvorved de vil kunne modstå de fristelser der helt sikkert vil komme til dem.

Piger, bered jer til at påtage jer en mors rolle ved at opnå kundskab og visdom gennem en god uddannelse. Vi lærer, at Guds herlighed er intelligens (L. & P. 93:36), derfor må vi alle være opmærksomme på de ting, der sker omkring os og være parate til at forpurre Satans forsøg på at fravriste os vor guddommelige skæbne. Det vil kunne lykkes for os, hvis vi har kundskab, visdom og beslutsomhed og ved hjælp af Herrens Ånd.

Vi tror også, at kvinder skal engagere sig i samfundsanliggender og i kirkens hjælpeorganisationer, men husk altid, at hjem og børn kommer i første række og ikke må overses. Man må sørge for at børnene fornemmer, at deres mor holder af dem, at hun er oprigtigt interesseret i deres velbefindende og i alt, hvad de gør. Dette kan ikke overdrages til hvem som helst. Der er gjort mange undersøgelser og forsøg, som udenfor enhver tvivl har bevist, at børn, som nyder godt af en mors kærlige omsorg, udvikler sig meget hurtigere på enhver måde end børn, der er overladt til institutioner eller til sig selv uden at deres mor har mulighed for at elske dem og give udtryk derfor.

Fædre må ligeledes påtage sig deres rolle og ansvar. Børn har brug for begge deres forældre. Når faderen er hjemme, må han sammen med moderen tage sig af de små børn, opdrage og hjælpe de ældre og være parat til at lytte til og drøfte problemer med dem der har brug for dette eller komme med råd og vejledning, hvis det er det, der skal til. Det er ved hjælp af kærlighed, man etablerer et godt forhold og god kommunikation med sine børn.

Jeg vil indtrængende anmode alle ægtemænd, fædre, sønner og brødre om at udvise stor kærlighed og respekt til de kvinder, der er vore hustruer, mødre, døtre, søstre eller kærester og prøve at være dem værdige. Der findes ingen mere sikker måde, hvorpå en mand kan vise sin mangel på karakterstyrke, opdragelse og gode egenskaber, end når han afslører sin respektløshed for kvinder eller gør noget som helst, der virker nedsættende eller beskæmmende for kvinden. Det er uværdigt og unfair af en kristen ægtemand eller far at spille diktator eller antage, at han står over sin hustru på enhver måde og det er ikke Gud velbehageligt.

(Forts. på side 260)

BELØNNINGERNE, VELSIGNELSERNE, LØFTERNE

Tale holdt ved den halvårlige konference

SPENCER W. KIMBALL, Fra De tolvs Råd

Roy H. Stetler, som udgiver religiøse tidskrifter i de østlige stater i De forenede Stater, har skrevet følgende historie:

„Det skete udenfor det krimske fort Livadia. Fortet glødede af lys. En soldat gik med omhyggeligt afmålte skridt frem og tilbage, idet han bevogtede fortet, indenfor hvis mure, verdens mest betydningsfulde mænd holdt en vigtig konference. Soldaten syntes at være stolt over sin opgave, for hvilken soldat ville ikke gerne kunne fortælle sine børn og børnebørn, at han har været vagt ved det betydningsfulde møde mellem de tre store.

„Pludselig sås, som et fantom, en skikkelse komme ud af mørket på stien som førte op til fortets Indgang. Da skikkelsen kom nærmere, kommanderede vagten: ‚Holdt, hvem der! Kom herhen og legitimér dig!' Og med disse ord tog vagten hurtigt sit gevær fra skulderen og holdt det klart, hvis der skulle opstå en kritisk situation.

„Den fremmede talte: ‚Jeg ønsker at mødes med de tre, som er i fortet.'

„ ‚Udelukket!' erklærede vagten. ‚Du kan ikke komme ind i fortet. Ved du ikke, at de tre store holder møde for at afgøre hele verdens kurs fremover. Ingen har tilladelse til at komme ind.

„Manden svarede: ‚Du siger at det er de tre store? Hvorfor kaldes de de tre store?'

„ ‚Det er dem, som skal sige, hvordan verden skal regeres,' svarede vagten.

„Den fremmede så opmærksomt på vagten. Hans øjne lynede da han sagde: ‚Det er derfor jeg må mødes med dem, fordi jeg kan hjælpe dem. Jeg har en plan som virkelig kan fungere, og som vil bevare fred på jorden, hvis de blot vil akceptere min plan.'

„Soldaten lo: ‚Gå din vej mand, du har ingen legitimationspapierer.'

„Manden svarede: ‚Papirer? Nej måske ikke her.' Og han løftede sin hånd til hilsen, som om han gik. Vagten så et grimt sår i hans hånd. Så så han på den anden hånd, der var også et sår.

„ ‚Du har været med i krigen?' spurgte vagten lidt venligt. ‚Jeg ser du har sår i dine hænder.'

„Den fremmede vendte sig bort igen. ‚Nej, jeg regnede ikke med at du ville lægge mærke til det,' svarede han. ‚Nej, jeg fik ikke disse sår i krigen.' Og dermed forsvandt han pludselig, lige som om mørket havde opslugt ham.

„Vagten så efter ham og undrede sig. Jeg burde have vidst det,' udbrød han, ‚bare jeg havde ladet ham komme ind!' og han dumpede forfærdet til jorden."

Det var Jesus ham, som bragte velsignelser til jordens indbyggere. Det var ham, som talte om dem, der ville stille ham dette spørgsmål:

„Hvad er det for sår i dine hænder og fødder? Da skal de erkende, at jeg er Herren, og jeg vil sige til dem: Det er de sår, hvormed jeg blev såret i mine venners hus. Jeg er den, der blev ophøjet. Jeg er Jesus, der blev korsfæstet. Jeg er Guds Søn." (L. & P. 45:51-52)

Når vi tænker på, at livet er beregnet til velsignelser og prøvelser, lad os så et øjeblik betragte de positive sider af livet i dag, lad os se på de velsignelser, der kommer af lydighed imod ham.

Da han vandrede langs Genezareth Sø, så han to brødre, Simon, kaldet Peter, og hans bror Andreas, i færd med at kaste vod i søen; for de var fiskere.

Og han siger til dem: „Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere."

De forlod straks deres garn og fulgte ham. (Matt. 4:18-20)

Og de to andre, Jakob og Johan-

nes, Zebedæus' sønner, fulgte ham.
To par brødre blev Herren Jesu Kristi apostle.
Og jeg forsikter jer, at det er en af de største velsignelser, som kan opnås for noget menneske, og også den største ære. For nøjagtig 30 år siden, den 7. oktober 1943, og det er næsten på klokkeslet, knælede jeg ned foran præsident Heber J. Grants fødder og blev ordineret til apostel for Jesus Kristus.
I den 76. åbenbaring, som kaldes synet, er der lovet visse velsignelser:
„ . . . at de ved at holde hans bud skulle blive tvættet og renset for alle deres synder og modtage den Helligånd ved håndspålæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne myndighed.
„og som sejrer ved troen og bliver beseglet ved den forjættede Helligånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retskafne og sanddru.
„Det er disse, som er den Førstefødtes menighed.
„Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt.
„Det er disse, der er præster og konger, som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed,
„og er den Allerhøjestes præster efter Melkisedeks orden, som var efter den enbårne Søns orden.
„Derfor er de, som der står skrevet, guder, nemlig Guds sønner.
„Derfor er alt deres, det være sig liv og død, det nærværende eller det tilkommende, alt er deres, og de er Kristi, men Kristus er Guds.
„Og de skal overvinde alt." (L. & P. 76:52-60)
„Disse skal bo i Guds og Kristi nærhed fra evighed til evighed.
„Det er disse, som skal komme frem i de retfærdiges opstandelse.
„Disse er retfærdige mennesker, gjort fuldkomne gennem Jesus, den nye pagts mellemmand, der udvirkede denne fuldkomne forsoning ved udgydelsen af sit eget blod." (L. & P. 76:62, 65, 69)
„Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres synagoger, prædikede evangeliet om Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed blandt folket.
Og store folkeskarer fulgte ham både fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra den anden side af Jorden." (Matt. 4:23, 25)
„Da han så folkeskarerne, gik han op i bjergene; der satte han sig, og hans disciple kom hen til ham.
„Så tog han til orde, lærte dem og sagde:
„ ,Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres.
„ ,Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes.
„ ,Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden.
„ ,Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, thi de skal mættes.
„ ,Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed.
„ ,Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.
„ ,Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.
„ Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi Himmeriget er deres.
„ ,Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld.
„ ,Glæd jer og fryd jer; jeres løn skal være stor i Himlene;' " (Matt. 5:1-12)
Det synes som om Jesu hjerte altid var fyldt med velsignelser.
Som profeten Joseph beretter:
„Og således så vi de celistiales herlighed, som overgår alt; hvor Faderen regerer på sin trone for evigt,
for hvis trone alting bøjer sig i ydmyd ærbødighed og giver ham æren fra evighed til evighed." (L. & P. 76:92-93)
„Og en er de celestiales herlighed, som solens glans er en." (L. & P. 76:96)
Og atter:
„Men store og underfulde er Herrens gerninger og hans riges hemmeligneder, som han viste os, og som overgår al forstand i herlighed, magt og herredømme." (L. & P. 76:114)
„Ej heller formår noget menneske at kundgøre dem, thi de kan kun ses og forstås ved den Helligånds kraft, som Gud skænker dem, der elsker ham og renser sig for ham,
og hvem han giver evnen til at se og erfare for sig selv." (L. & P. 76: 116-117)
Åbenbaringen fra 1832, der er kendt som Synet, begynder således:
„Hør, I himle, og lyt, o jord. Fryd jer, I indbyggere deraf, thi Herren er Gud, og der er ingen Frelser uden ham.
„Stor er hans visdom, underfulde er hans veje, og hans gerningers omfang kan ingen udgranske.
„Hans planer skal ikke fejle, og ingen kan holde hans hånd tilbage.
„Fra evighed til evighed er han den samme, og hans år tager ingen ende.
„Thi så siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.
„Stor skal deres løn være og evig deres herlighed." (L. & P. 76:1-6)
Og når han giver en velsignelse, opfylder han den; når han giver et løfte, vil det ske. I 1832 sagde Herren:

Det synes som om Jesu hjerte altid var fyldt med velsignelser.

„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.“ (L. & P. 1:38)

Herrens budskab var kærlighed og fred.

Da Herren begyndte at forberede sine apostle på sin korsfæstelse, sagde han: „Den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen.“ (Joh. 14:12)

Og vi mindes historien om Abraham, da der kom tre personer til ham ved Mamrelund, og Abraham bøjde sig til jorden. De spurgte: „Hvor er din hustru Sara?“ og de fortsatte:

„Næste år ved denne tid kommer jeg til dig igen, og så har din hustru Sara en søn!“ Men Sara lyttede i teltdøren dag ved dem;

„Og da Abraham og Sara var gamle og højt oppe i årene, og det ikke mere gik Sara på kvinders vis, „lo hun ved sig selv og tænkte: Skulle jeg virkelig føle attrå, nu jeg er affældig, og min herre er gammel?

„Da sagde Herren til Abraham: ‚Hvorfor ler Sara og tænker: Skulle jeg virkelig føde en søn, nu jeg er gammel?

„Skulle noget være umuligt for Herren? . . . Sara (skal få) en søn!“ (1. Mos. 18:9-14)

Selvfølgelig er intet for svært for Herren. Hans løfter bliver opfyldt.

I 1833 gav Herren nogle løfter, som vi aldrig bør tage let på:

Han sagde: „ . . . dødens engel skal gå forbi dem . . . og ikke slå dem ihjel.“ Hvad der får os til at mindes tiden i Ægypten.

De skal have et godt helbred, sagde han, og styrke og kraft med

marv i benene og sundhed i navlen.
Og måske er følgende løfter større end dem: „De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte." (L. & P. 89: 18-21)
Alle disse velsignelser er til os, hvis vi husker, hvad der er sagt, og vandrer i lydighed.
„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger, fortalte han altid folkene." (Joh. 14:15)
Der er dybder i havet, som stormen, der pisker overfladen i raseri, aldrig når ned til. De, som når ned til dybderne i livet, hvor de i stilheden hører Guds røst, har den stabiliserende kraft, som fører dem frelste og roligt gennem besværlighedernes storme.
Der er så mange skønne løfter. Når man læser i skriften, eller blot blader i den, synes det som om efterlevelsen af Herrens bud næsten i sig selv er velsignelser og vidnesbyrd.
Og vi har et andet højtideligt løfte fra Herren:
„O (den, som lever i retfærdighed) skal blive forvandlet på et øjeblik . . ." (L. & P. 101:31)
„Hør disse ord. Se, jeg er Jesus Kristus, verdens Frelser. Gem dette i jeres hjerter og lad evighedens alvor hvile over jeres sind.
„Vær alvorlige. Hold alle mine bud." (L. & P. 43:34, 35)
En anden velsignelse lover:
„thi i min egen bestemte tid vil jeg komme ned på jorden til dom, og mit folk skal blive forløst og regere med mig på jorden." (L. & P. 43:29)
Fra Salmerne har vi fået løfte om denne velsignelse:
„Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå;
„thi han har grundlagt den på have, grundfæstet den på strømme.
„Hvo kan gå op på Herrens Bjerg, og hvo kan stå på hans hellige sted?
„Den med skyldri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk;
„han får velsignelse fra Herren, retfærdighed fra sin frelses Gud." (Sal. 24:1-5)
Så kommer, i vor egen uddeling, denne store belønning:
„Thi alle, der ønsker en velsignelse af mine hænder, må overholde den lov, som blev givet for denne velsignelse." (L. & P. 132:5)
Herren taler derpå om evighedens velsignelser. Han sagde om dem, som holder budene og lever værdigt:
„. . . og de skal gå forbi engle og guder, som er sat der til deres ophøjelse og herlighed i alle ting, som det er blevet beseglet på deres hoveder, hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed.
„Da skal de blive guder, fordi de aldrig har nogen begrænsning; derfor skal de være til fra evighed til evighed, fordi de fortsætter. Da skal de være over alt, thi alt er dem underkastet. Da skal de blive guder, fordi de har al magt, og englene er dem underdanige.
„. . . om I modtager mig i verden, da skal I kende mig, og I skal få jeres ophøjelse, at hvor jeg er, der skal I også være. (L. & P. 132:19, 20, 23)
Herren talte til israelitterne, og lover os det samme i dag:
„Jeg vil vende mig til eder, jeg vil gøre eder frugtbare og mangfoldige, og jeg vil stadfæste min pagt med eder.
„I skal spise gammelt korn, til I for det nye korns skyld må tømme laderne for det gamle.
„Jeg vil opslå min bolig midt iblandt eder, og min sjæl skal ikke væmmes ved eder.
„Jeg vil vandre iblandt eder og være eders Gud, og I skal være mit folk." (3. Mos. 26:9-12)
Og da Herren forlod sine disciple lovede han:
„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27)
Hvad mere kunne vi ønske eller bede om end alt dette? Alle disse velsignelser og mange andre gives til ethvert menneske, som er villig til at efterleve budene, samt til at være sand og ærlig i sine gerninger.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud på visse betingelser har givet os disse og tusind andre gode ting. Han har organiseret sin sande kirke på jorden. Dette er hans kirke. Han har givet os en fuldstændig plan, som vil føre os frem imod fuldkommenhed; og han har givet os profeter til at lede og styre os. Og præsident Harold B. Lee er i dag dette riges og dette folks leder, han er en Guds profet. Dette ved jeg. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Han har givet os en
fuldstændig plan,
som vil føre os frem imod
fuldkommenhed.
Når han giver en velsignelse,
opfylder han den.

(Forts. fra side 255)

Ved områdekonferencen i München, Tyskland, sagde præsident Lee:

„Hvis I ægtemænd blot ville huske, at det mest betydningsfulde af Herrens arbejde, I nogensinde vil komme til at udføre, foregår inderfor jeres hjems fire vægge, ville I kunne bevare jeres familiebånd stærke ... hvis I vil styrke jeres familiebånd og tage jer godt af jeres børn, kan I være sikre på, at hjemmet bliver det faste holdepunkt, som jeres børn vil have brug for, den dag de får vanskeligheder og problemer og således vil der være kærlighed i overflod og I vil få større glæde."

Hvis kvinderne blot ville forstå hjemmets og familiens betydning, og blive enige med deres mænd om at holde Guds befaling om at opfylde og mangfoldiggøre jorden, elske Herren og deres næste som sig selv, lære deres børn at bede og at vandre oprigtigt for Herren, så ville deres glæde blive større og deres velsignelser mangedoblede i den grad, så de næppe vil kunne rumme dem.

Disse velsignelser er glæde og fryd i deres efterkommere, hvilket vil sige sunde og glade børn, altsammen velsignelser, som de, der nægter at leve på den måde, aldrig vil lære at kende. Der vil blive fred og tilfredshed ved at se, hvordan tingene lykkes for børnene,, når de efterhånden, som det bliver deres tur, bidrager til, at denne verden kan blive bedre for ufødte generationer at leve i. Og hvilken velsignelse og glæde det vil være for de familier, der gennem lydighed og kærlighed har beredt sig til at komme tilbage til vor himmelske Faders nærhed at høre disse ord: „Vel du gode og tro tjener ... gå ind til din herres glæde." (Matt. 25:21)

Må dette blive vort privilegium og vor velsignelse, beder jeg om i Jesu Kristi navn, Amen

O

U. S. ASTRONAUT I KØBENHAVN

Don Leslie Lind er mormon, videnskabsmand (dr. i kærnefysik) og astronaut. Han har ikke været på månen, endnu, mens hans uddannelse og træning er den samme, som den Armstrong og de andre månevandrere har haft, og han ville have været sendt op for at redde dem, hvis de ikke selv havde kunnet komme ned.

Han og hans hustru besøgte København og talte ved to møder i distriktskirken på Maglegårds Alle onsdag og torsdag den 20. og 21. marts. Den første dag, der var en GUF-aften, var der ca. 400 tilhørere, den næste ca. 200 til foredrag og film af helt usædvanlig art og karat.

Don Lind var ikke uden humor. Som da han citerede en forarget kvinde: „Det har aldrig været Guds mening, at vi skulle have flyvemaskiner — for så havde han ikke givet os jernbaner!" Og han talte indgående om, hvorvidt det var passende for en mormon at være astronaut — og om det passede sig for et menneske med en høj uddannelse at tro på religion? Hvilket sidste egentlig betød: „Er det passende for en astronaut at være mormon?"

I en mesterligt opbygget tale — man kunne fristes til at tro, at han var jurist og ikke fysiker — førte han klart bevis for, at vi roligt kan sige ja til begge de stillede spørgsmål. Der er intet i vejen for, at en mormon kan være astronaut, og heller ikke for, at en astronaut og videnskabsmand kan være mormon. Som han bl. a. udtrykte det: „Som videnskabsmand er det lettere for mig at tro på, at en engel kom med Mormons Bog til Joseph Smith, end at han selv skrev den." Eller føler ingen konflikt mellem min religion og min videnskab."

JWS

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!
I 88. afsnit af Lære og Pagter, vers 119, læser vi om, hvordan vi skal organisere os. Der står: Bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus.
At være i stand til at organisere os og beherske de ting, som kan opbygge eller nedbryde vor fremgang mod at nå et Guds hus, er en udfordring, som vi alle har. De udfordringer vi møder hver dag og den måde hvorpå vi lader dem påvirke vort liv, påvirker styrken og kvaliteten af det hus vi bygger. Bygmesteren giver os de lystryk, som vi har brug for, for at kunne gøre dette.
I 132. afsnit af Lære og Pagter, vers 8, læser vi, at Herrens hus er et ordens hus. Det er min følelse, at orden er en forløber for lydighed.
Vi læser i Abrahams Bog, 3. kapitel, vers 25, at vi blev sendt her til jorden for at se, om vi vil gøre alt, hvad Herren, vor Gud, vil befale os — med andre ord for at prøve vor lydighed. I en så vigtig lov må Herren i sandhed have givet os instruktioner om, hvordan vi skal forberede os for bedst at kunne efterleve den lov. Vi bør ønske os et ordens hus som beskrevet i disse afsnit af Lære og Pagter — ikke blot for os selv, men også for vor Himmelske Fader. Det skal ikke blot være for ordenens skyld, men fordi det er midlet til at opfylde de store formål vor himmelske Fader har sat, og for at gøre vort liv frugtbart og rigt. Hver opgave vi modtager og hver erfaring vi får er så vigtig og dyrebar, men tiden vi har fået er begrænset. Vor himmelske Fader har gennem sine profeter fortalt os, hvilke ting vi behøver gøre for at sætte vort hus i orden og forberede enhver gavnlig ting. De oplysninger vi modtager fra vore profeter gælder ikke blot os selv, men også vore familier. Hvis vi, vi selv, og vore familier er i orden, vil Herrens rige på jorden også være i orden.
Ligesom hver familie og hver enkeltperson er en byggeblok i det stors rige, har Herren gennem sine profeter fortalt os nogle ting, som vil virke negativt på dette ordens-hus. I Ordsprogenes Bog, 6. kapitel, begyndende med 16. vers, hedder det: „Seks ting hader Herren, syv er hans sjæl en gru: stolte øjne, løgnetunge, hænder, der udgyder uskyldigt blod, et hjerte der udtænker onde råd, fødder, der haster og iler til ondt, falsk vidne, der farer med løgn, og den, som sætter splid mellem brødre." Det er nogle af de ting, som vi kan omvende os fra i vore dage.
Vi kan lytte til profeternes ord, når de fortæller os om andre ting, som det er nødvendigt at vi omvender os fra og omvender os til. Lad os gennemgå det 88. afsnit, vers 119, endnu en gang for at finde nogle af de ting, som det er nødvendigt at vi omvender os til. For det første siges det, at vi skal berede os. For det andet at vi skal bede. For det tredie at vi skal faste. For det fjerde, behov for at udvikle tro. For det femte, at vi har brug for at lære. For det sjette, at vi skal give for Skaber æren. For det syvende, at det er et ordens hus. Alle de ting, som er nævnt i det foregående, fører til dette ordens hus. Og det sidste punkt er, at disse ting vil føre os til et Guds Hus.
Må dette være vort ønske og vort håb, og må vi studere skrifterne, så vi kan modtage de praktiske ting, som kan hjælpe os til hver dag at udvikle os i vor kærlighed til og ønske om Herrens velsignelser, og hjælpe os, som profeten Nephi sagde i Mormons Bog, „til at ryste ved selve synet af det onde", er min bøn i Jesu Kristi navn.

Grant R. Ipsen,
missionspræsident

DØBTE

Nordsjælland gren: 10. marts 1973

Birgitte Henriette Frederiksen døbt af ældste Charles L. Sørensen, håndspålæggelse af ældste J. Joseph Crane.

Tove Yrsa Frederiksen døbt af ældste J. Joseph Crane, håndspålæggelse af ældste Charles L. Sørensen.

Odense: 2. marts 1974

Tage Reinhardt Christensen døbt af ældste Paul Howard Price, håndspålæggelse af ældste Johnny Kim Larsen.

Fredericia: 2. marts 1974

Pia Bornemann Madsen døbt af broder Gudmund Bornemann Madsen, håndspålæggelse af samme.

Bent Andersen døbt af ældste Charles H. Miller, håndspålæggelse af ældste Scott C. Frischknecht.

Nina Andersen døbt af ældste Scott C. Frischknecht, håndspålæggelse af ældste Charles H. Miller.

Vibeke Jill Andersen døbt af ældste Charles H. Miller, håndspålæggelse af ældste Scott C. Frischknecht.

Stig Eigil Andersen døbt af ældste Scott C. Frischknecht, håndspålæggelse af ældste Charles H. Miller.

VELSIGNELSER

København: 3. marts 1974

Hugo Niels Hansen og Anne Elisabeth Nordby Larsens søn **David Nordby Hansen** velsignet af sin fader.

Fredericia: 3. marts 1974

Bent Andersen og Nina Christensens datter **Anne Grethe Andersen** velsignet af broder Niels H. Klausen.

16. februar 1974

Jens Kristian Wiese og Susanne Solbjerg Nielsens datter **Ann-Susan Wiese** velsignet af broder Edmund P. Nielsen.

Frederikshavn: 3. marts 1974

Faik Polat og Jenny A. Frydbjørk Danielsens søn **Michael Spildt Polat** velsignet af broder Kurt H. Larsen.

ORDINATIONER

Odense: 10. marts 1974

Tage Reinhardt Christensen ordineret til diakon af broder Jørgen J. Larsen.

Keith Victor Held ordineret til lærer af broder Preben Albert Olsen.

København: 27. januar 1974

Jørgen Dalsgård Jepsen ordineret til præst til af broder Johan Benthin.

24. februar 1974

Michael Stenholm Paulsen ordineret til lærer af broder Paul Paulsen.

Jan Bendix Engmann ordineret til lærer af broder Bjarne Bendix Engmann.

Nordre gren: 24. februar 1974

Erik Bernskov ordineret til diakon af broder Frode Bernskov.

10. marts 1974

Michael Andersen ordineret til præst af broder Erik Vilhelm Andersen.

Esbjerg: 23. september 1973

Claus Michael Almquist Blohm ordineret til diakon af broder Karl Blohm.

Ålborg: 3. februar 1974

Donald Frederik Hayes ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen.

Silkeborg: 3. marts 1974

Ulrik Hansen ordineret til diakon af broder Eigil Andersen.

Fredericia: 24. februar 1974

Ole Dybvang Rasmussen ordineret til diakon af broder Niels H. Klausen.

10. marts 1974

Jens Kristian Wiese ordineret til præst af broder Niels H. Klausen.

Bent Andersen ordineret til præst af missionspræsident Grant R. Ipsen.

DØDE

København

Den 5. marts 1974 døde søster **Aase Lynggaard Madsen,** 50 år gammel.

Esbjerg

Den 22. marts 1974 døde broder **Anders Henry Jensen,** 70 år gammel.

Den 26. februar 1974 døde broder **Bertel Julius Olsen,** 93 år gammel.

Silkeborg

Den 5. marts 1974 døde søster **Bergitte Laurine Østergaard,** 77 år gammel.

Odense

Den 14. marts 1970 døde søster **Hansine Frederikke Hansen,** 84 år gammel.

Den 27. november 1973 døde søster **Olga Josepha Seraphia Sørensen,** 87 år gammel.

Amager

Den 24. juli 1972 døde søster **Hilma Karoline Frederikke Petersen,** 73 år gammel.

Søndagsskolelærer vinder en **„Oscar"**

Church News fortæller at tidligere missionær i Den danske Mission, Keith Merrill, har vundet en „Oscar" i konkurrence med 31 andre fremragende dokumentarfilmsproducere. Broder Merrill, film omhandler rodeokonkurrencerne og hedder „The Great American Cowboy" (Den store amerikanske cowboy).

Da man, efter at han var nomineret, spurgte ham, om han havde bedt om at han ville vinde konkurrencen, svarede han: „Ja, jeg bad, men det var på den måde, at hvis det var Herrens vilje, at jeg vandt, at jeg så måtte få visdom til at bruge denne belønning til i fremtiden at lave værdifuld underholdning. Jeg bad ikke om sejren som sådan, men jeg tror ikke, at man har noget imod, at jeg håbede."

Han fortæller videre, at han har 3 filmprojekter i gang i år, og at han derefter planlægger at lave en film i fuld længde sammen med Scott Whitaker, manden bag mange af de film vi ser i kirken idag.

Keith Merrill var missionær i Danmark fra 1961 til 1963, han er gift og har 4 døtre.

JL

VIELSER

Den 9. marts 1974 viedes søster Lis Haupt og bror Frank Ljung af missionspræsident Grant R. Ipsen i Odense grensbygning. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Ålborg - ny kirke.

I 1850 kom den første missionær fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til Ålborg. Kirken fik straks stor tilslutning i denne by, og få årtier senere fik medlemmerne deres egen kirkebygning i Valdemarsgade. Denne kirkebygning er Europas ældste, og det er derfor med en vis vemodighed, man inden længe siger farvel til denne bygning for at flytte ind i en ny på Riishøjsvej i Vejgård. Byggeriet af den nye kirke skrider hurtigt frem, og man regner med, at den står færdig i april. I salen bliver der ca. 200 pladser, og alle værelser, således også kontor og køkken, må tages i brug som klasseværelser. I første omgang bliver der ikke bygget GUF-sal, men der er mulighed for tilbygning senere, når behovet herfor er stort nok.

Inden det sidste farvel med den gamle bygning er der i grenen planlagt en stor afskedsfest. Alle er blevet opfordret til at komme med et ønske om en „genudsendelse" af det nummer fra den gamle scene, som de har moret sig mest over. Og når man tænker på den livlige aktivitet, der har været i Ålborg gennem årene, er der ingen tvivl om at denne aften vil blive både festlig og fornøjelig.

En anden form for aktivitet, som er i gang i Ålborg gren for øjeblikket, og som har vakt stor opmærksomhed i Salt Lake City, idet det er det første projekt af sin art i Kirkens historie, er opførelsen af to huse i Dronninglund nord for Ålborg. Brødrene i grenen har selv taget initiativ til byggeriet som indtjeningsprojekt for den nye kirkebygning.

Midt i kulden i januar måned begyndte arbejdet på det første hus og man regner med, at begge kan være færdige i juni. Grenens medlemmer laver alt selv, lige med undtagelse af el-installationen, hvorved fortjenesten skulle blive stor nok til at dække deres andel af prisen for den nye kirke. Men dette er naturligvis kun blevet en realitet i kraft af medlemmernes iver og begejstring og i kraft af det store antal håndværkere, grenen er velsignet med.

The Brigham Young University A Capella Choir i Danmark 18.-20. maj 1974

Det berømte 70 mand store kor vil med et udvalg på omkring 30 besøge Danmark som led i en tourné, der denne gang går til de nordiske lande.

Koret vil ankomme til Hirtshals ved middagstid lørdag den 18. maj og fortsætte direkte i egen bus til Ålborg, hvor der ved 15-tiden vil blive givet en koncert. der fortsættes umiddelbart efter koncerten til Århus, hvor der om aftenen vil blive afholdt koncert. Korets medlemmer overnatter hos søskende.

Søndag morgen køres til Odense, hvor der klokken 13 gives koncert, og der fortsættes direkte til København, hvor der om aftenen vil blive givet koncert i distriktskirken i Søborg. Der overnattes hos søskende.

Mandag aften gives en offentlig koncert. Og der overnattes igen hos søskende.

Tirsdag formiddag rejser koret afsted med fly.

Bortset fra koncerten søndag aften vil alle koncerter komme til at foregå i offentlige koncertsale eller statskirker. Formålet med tournéen er at skabe good-will for Kirken i befolkningen, og det gøres bedst ved at komme ud blandt „almindelige" mennesker.

Koret er internationalt berømt og anerkendt. På to tidligere Europatournéer, i 1970 og 1972 er det overalt blevet mødt med enthusiasme af både publikum og kritikere.

